

Černé prapory

*Válečník má jedno tělo, jednu tvář a jednu čest.
Korporace má tisíce těl, tisíce tváří.
Ale čest také jen jednu.*

*Tadží Fuwari, Rozjímání o životě
(Longshore, 527 YC)*

Prolog

Jednání Generálního štábu Mishimské armády na Venuši bylo bouřlivé. Události uplynulých čtyř měsíců zanechaly příliš silnou odezvu v myslích všech zúčastněných.

Ještě před pouhým půl rokem se zdála být pozice Mishimy neotřesitelná. Mocná města, opevněné zóny, silné válečné loďstvo operující v okolních mořích. Zdánlivě obrovská moc a síla. Zdánlivě.

Stačil jediný drtivý úder Černé legie a rozpínající se panství se zhroutilo jako domeček z karet. Nespočetné armády stvůr pochodovaly napříč rýžovými poli a rozsévaly zkázu a smrt. Mishimské jednotky, cvičené prioritně k boji zblízka, byly nelítostně masakrovány palbou legionářů a gigantickou silou monster, neznajících strach ani bolest. Tisíce samurajů položily život v marné snaze zastavit zničující pochod Temnoty, známý později jako Smrtící příval.

Teprve poblíž moří se podařilo ten drtivý nástup zachytit. Ohromná palebná síla pevnostních děl a monstrózních megakřižníků spolehlivě drtila vše, co mohla Legie postavit. Mishima byla zachráněna, avšak za strašlivou cenu. Nesmírné rozlohy území byly zcela zpusťšeny, přístavní města přetékala davy uprchlíků. Zázemí zásobující lid potravinami přestalo existovat.

A od Merkuru a Marsu žádnou pomoc čekat nemohli.

Nakonec to byly síly Kapitoly, odvěkého nepřítele, které v barvách Kartelu zatlačily útočníka zpět. Nechtěly však ponechat své zásluhy bez odezvy a zabraly řadu lokací, dříve spadajících do mishimské sféry vlivu.

Válka mezi zachránci a zachráněnými byla na spadnutí a nenechala na sebe dlouho čekat.

Záhy se ukázalo, že zbylé samurajské jednotky, těžce otřesené nedávnými porážkami, nejsou speciálům z *Capitol Marine Corps* rovnocenným soupeřem. Výsledkem byla další série katastrof, zakončená ztrátou rozsáhlého teritoria v jižním Gravetonu.

Porada Hlavního stanu Venuše, *Kinsei Dai Honei*, měla před sebou jediný cíl: zvrátit nepříznivý průběh pralesní války, v níž Mishima zatím neustále ztrácela. Množily se sebevraždy důstojníků i civilistů, kteří neunesli tíhu zodpovědnosti. Rituální *seppuku* spáchal i legendární samurajský generál Jasudži Šige, cítící zodpovědnost za dosavadní průběh války. Jeho odchod tvrdě zasáhl ultratradicionalistickou frakci, která měla do té doby na štábních poradách hlavní slovo a s níž nepokrytě sympatizoval i sám Následník Trůnu lord Maru. Nyní byli její členové ponořeni do smutku, zaražení a skleslí.

Generálmajor Jasudžiró Sebree pozoroval dosavadní průběh se silnou skepsí. Jednání trvalo již několik hodin, aniž se dospělo k nějakému pokroku. Stále padaly tisíckrát omleté fráze o osobní cti, statečnosti a potřebě položit život v boji.

Generál se v duchu otrásl. Nebyl vychován v mishimských tradicích a i když si válečníků korporace hluboce vážil, některé aspekty jejich života prostě nedokázal pochopit. Jasudžiró Sebree byl synem mishimské matky a kapitolského otce, kombinace, jaká dokázala v očích pravověrného Mishimana pohřbít sebevětší talent.

Jenomže Jasudžiró měl štěstí, že mohl dospět v prostředí Kartelu a udělat kariéru v jeho službách. Dosáhl hodnosti *lieutenant-commander*, rovné mishimskému ranku *čúsa*, podplukovníka, než jej okolnosti přinutily se další práce pro Kartel vzdát.

Příbuzní matky sloužili tradičně v ozbrojených silách. Během prvních dní tragické války se bohužel všichni mužští příslušníci rodu stali oběťmi Legie. Na uprázdněné místo musel nastoupit někdo z další rodové větve; jinak hrozila rodině ztráta cti.

Jasudžiró po tom nikterak netoužil, ale nedokázal své matce odříct. Byl také natolik Mishimanem, že ztráta cti rodu jej nenechávala chladným. Ačkoli jej tradicionalisté přehlíželi a zjevně k němu cítili pohrdání, jeho zkušenosti z bojů proti Legii v pozdějších fázích války pomohly vybojovat několik skromných vítězství. Než utichly zbraně, byl povýšen již o tři hodnostní stupně, čímž své nepřátele z řad samurajů ještě více rozlítit.

Zkušenosti z kartelových časů se ukazovaly jako k nezaplacení. Na rozvleklé porady byl zvyklý. Věděl, že musí počkat na konec, kdy již většina bude zmožena stálým hašteřením a nebude schopna klást odpor.

Sálem se ozval chabý potlesk, jak další ze starých generálů zakončil svou patetickou řeč. Jasudžiró se v duchu ušklíbl. Podle většiny z nich by měli vypočodovat z Quan-to v sevřených řadách s vlajícími prapory a nechat se zmasakrovat palbou nepřítele. Nic menšího nemohlo hled po cti přítomných uspokojit. Rozhlédl se. Všichni již byli unavení k smrti. Těšili se na saké a společnost gejš, která je čekala v paláci Následníka.

Ted'. Ted' je ta pravá chvíle. Předsedající vyzval k řeči níže postavené důstojníky, jako vždy na závěr. Jednalo se o formální proceduru, neboť nikdo obvykle nepromluvil. Považovalo se to za nevhodné.

Jenomže Jasudžiró Sebree mishimské zvyky neznal.

Když se přihlásil o slovo, sál ztichl v očekávání. V očích stařešinů bylo vidět náznak zděšení; mnozí však reagovali stejně ospale jako předtím.

„Můj pane,“ otočil se s povinnou úklonou k lordovi Maru, „ctění kolegové. Již několik měsíců jsme svědky smutné podívané, kdy se moc Mishimy na Venuši propadá a skomírá.“ Sál zasténal.

Přestože to bylo pravda, nikdy to nikdo neřekl tak otevřeně. V přítomnosti šóguna se to považovalo za neslušné.

„Všechny nás asi zajímá, proč se tomu tak děje. Zajímalo to i mne a tak jsem podnikl exkurs do časů Staré Země, konkrétně do roku 1938. Japonská armáda v Číně, takzvaný Nomonchanský incident.“ Odkášlal si a zkontroloval, zda získal jejich pozornost. Zdálo se, že ano. Všechny připomínky doby před Exodem působily jako kouzlo, které uhranulo kteréhokoli slavného samuraje.

„Tehdejší situace japonské armády byla podobná naší. Přibližně vyrovnané síly, nepřítel s převahou ve vzduchu a v technických prostředcích. Dle platné doktríny se mělo za to, že odvaha a duch, *Yamato damašii*, tyto nedostatky více než vyrovná.“

Všichni se napřímili, nejvíce ultratradicionalisté. Patrně očekávali nějaký argument na podporu těch jejich, na snahu přivandrovalce vetřít se do jejich přízně.

„Nevyrovnal!“ Hlas prořzl dusnou atmosféru sálu jako samurajský meč. „Ztráty dosáhly téměř sta procent bojové síly. Jednalo se o katastrofální debakl, zapříčiněný neschopností přizpůsobit se potřebám terénu, přizpůsobit se nepříteli, pružně reagovat na vývoj situace. Hrdinství důstojníků vedlo k tomu, že se nechávali zabít v počátku boje a jednotky bez velení podléhaly panice a neplnily úkoly. Nepřítel, takzvané sovětské Rusko, dosáhl drtivého vítězství. Výsledkem byla ztráta rozsáhlého území – stejně jako teď.“

Odmlčel se. Ohromení ve tvářích zúčastněných bylo více než zřetelné. Jen Následník ožil a díval se pozorně jeho směrem se zřetelným zájmem.

Pozoruhodné, pomyslel si generál. Očekával spíše nesouhlasný výraz. Lord Maru stranil tradicím a jejich stoupencům. Nicméně, lord Maru byl také vládce mishimské části Venuše. A žádný správný vládce nezanedbá nic, co by mohlo prospět jeho říši.

„To, co potřebujeme, je nová doktrína, která naplní potřeby moderní války. Nemáme-li k dispozici dostatek sil, musíme těch zbývajících lépe využít. Musíme nasadit vojáky cvičené k boji v pralese, vojáky, kteří dokážou stejně dobře útočit jako bránit...a jako ustoupit, když je třeba.“ Sál zašuměl nesouhlasem. Mishimské vojsko neustupuje, to byla zásada stará tisíce let.

Lord Maru se stále zamyšleně díval.

„Žádný skutečný samuraj by nikdy neustoupil!“ vykřikl kdosi ze sálu. Ostatní se bouřlivě přidali, někteří hrozili pěstmi nad hlavou. Ale nikdo se nahlas neozval; toto privilegium náleželo po mnoho let nejstaršímu a nejzapálenějšímu z nich, Šigemmu. Za jeho nepřítomnosti se dosud nikdo neodvážil převzít jeho pozici.

„V pořádku,“ kývl hlavou Sebree. „Můj plán s touto skutečností počítá. Bude nutné sestavit oddíly z neurozených.“

Než stačili zareagovat, ozval se hlas samotného Následníka.

„A jaký je to plán, generále?“

Zavládlo hrobové ticho; v místnosti by bylo slyšet špendlík spadnout.

„Právě se k němu dostávám, mylord,“ usmál se Sebree. Jen on sám slyšel výdech úlevy, který zdusil předtím, než se mu mohl vydrat z hrdla.

Takže v prvním kole zvítězil.

Výcvikový kemp mishimské armády v Kitakamě zažíval nebyvalý rozruch. Velitel základny plukovník Saburo Kunó se necítil ve své kůži. Kdo by se taky cítil, když mu hodili na krk generála? Samozřejmě, velitelem tábora zůstal. Nezvaný host neměl ani žádné pravomoci dávat mu přímé rozkazy. Přesto se mu příkaz *Daihonei*, nařizující mu poskytnout novému výcvikovému programu veškerou podporu, vůbec nelíbil. Plukovník byl zarytý tradicionalista, příslušník jednoho z nejstarších rodů na Venuši. Zprávy o nečekaném průlomů v doktríně, prosazeném přivandrovalcem bez rodiny, beze jména, již dorazily k jeho uším. Zatímco jeho aristokratičtí přátelé, sdružení v mnoha tajných společnostech, dštili oheň a síru, Saburó mohl jen skřípat zuby. Zatímco oni se rozhořčovali, on musel plnit směrnice a na celém tom podniku nést účast.

Plukovník přemýšlel tak usilovně, že si rozhrzal ret do krve. Ale ať se snažil jakkoliv, nenašel žádnou skulinu, které by mohl využít ve svůj prospěch.

Přestože Sebree nebyl jeho nadřízeným, měl vyšší hodnost. Neexistovala možnost, jak jej vyšachovat ze hry. Mohl se z té šlamastyky vyvléknout pouze rezignací na svou funkci, ale to rozhodně nechtěl. Koneckonců, Výcvikový kurs č. 15/3 byl založen přímým rozkazem Následníka Trůnu. To nesmírně limitovalo možnosti jeho odpůrců, neboť jakýkoli nesouhlas by mohl být vykládán jako odmítnutí poslušnosti. Zapeklitá věc.

Kunó si povzdechl a zadíval se z okna své kanceláře. Venku právě pochodovala kolona ashigarů, várka čerstvých odvedenců, kteří se hlásili do nového kursu.

No co, pomyslel si unaveně. Já se můžu jenom tvářit, že se mne to netýká. A pokud se to náhodou podaří (v což nevěřil ani za mák), možná dopadne odlesk slávy i na něj.

Poručík Anšičiró Dósó hrdě prohlížel své nové výložky. Nárameníky parádní uniformy musel oželeť; nové jednotky žádné parádní uniformy neměly. Jejich *battledres* byl nápadně podobný *shinobi shozoku*, oděvu starých ninjů. Pouze na límci nesl odznaky hodnosti a na rukávech funkční zařazení.

Novopečený poručík utkvěl pohledem na nastoupených vojácích. Nadšení z nich sálalo na všechny strany. Bylo proč. Poprvé v historii korporace budou příslušníci neurozených vrstev tvořit kompletní jednotky, dokonce speciální. Dosud se tak vždy dělo pod velením aristokratů, jako doplněk řádných vojsk. Vždycky obdrželi méně čestné úkoly a uznání padalo na hlavy samurajů. Dokonce byli ohroženi na životě, pokud některý horkokrevný šlechtic usoudil, že jsou hrozbou pro jeho vojenskou čest.

To vše se mělo nyní změnit.

Generál Sebree měl mnohem hlubší znalosti vojenských procesů korporace, než by kdokoli z jeho kritiků předpokládal. A tak věděl mimo jiné i to, že zatímco výrobní zbrojovky Tambu, které dodávaly armádě pušky Shogun, byly zničeny při vpádu Legie, jiné, produkující lehké kulometry Kensai, zůstaly prakticky ušetřeny. Dodávky pušek tak vážly a vážlo i vyzbrojování nových jednotek a náhrada výzbroje u starých. Navíc šly přednostně k samurajským útvarům a oddílům neurozených musely čekat, než se na ně dostane řada. Naproti tomu kulometů, respektive lehkých kulometů Kensai, bylo dost; navíc je samurajové ve výzbroji vůbec neměli. Ve skladech jich byl dostatek pro výcvik nových kulometčích a tak branci cvičili ostošest; jejich stavy rychle rostly, neboť se jednalo o jediný kurs, který se dal momentálně v Kitakamě absolvovat.

Jenomže i po výcviku zůstávali v táboře a čekali na nasazení; dle předpisů byly uvolňovány vždy jen celé oddíly. A dokud nedorazí pušky, není možné oddíly zformovat. Tak se stalo, že tábor doslova přetékal bezprizornými kulometčíky, netrpělivě žehrajícími na neschopnost velení. Sebree sáhl právě do těchto zdrojů. Rozhodl se vytvořit squady, v nichž bude každý muž ozbrojený kulometem Kensai, sestavit malá družstva s velkou palebnou silou a vycvičit vojáky v pralesním válčení, v taktice překvapivých úderů a rychlých ústupů. A když ho poručík viděl v akci, začínal věřit, že se mu to podaří.

Bouřný mys

Okinori Nagumo nehnutě shlížel do údolí. Kolem něj šuměla džungle, ale nevnímal ji. Díval se do jiného světa, do světa svých válečnických předků, za nimiž se nyní chystal odejít.

Nic jiného již nezbyvalo. Jeho jednotka utrpěla zdrcující porážku od přesily kapitolských vojsk. Nížina Subaiči již náležela nepřátelům. Všichni jeho druhové padli, když vyrazili k poslednímu, sebevražednému útoku. „*Tai atari*“ zkrachovalo v soustředěné palbě. Připojil by se k nim, ale nemohl. Byl velitel a na jeho bedrech ležela odpovědnost za neurozené vojáky, které mu poslali z brigády, aby doplnili místa padlých. Do jeho mysli vstoupil stín smutku. Jako by tihle prostí lidé mohli dokázat něco, co nedokáže samuraj, pomyslel si s despektem. Pokud mu poslali je, bylo to s korporací asi hodně zlé. Znamenalo to nejspíš, že stavy řádných vojsk již dosáhly kritického bodu. Nebylo divu, že se mu nepovedlo splnit úkol. Ashigarové byli vystrašení a i když se snažili, chyběl jim ten správný duch. Duch, který dělá pravého válečníka. Neřídili se kodexem *bushidó*, nebyli vázáni povinnostmi samuraje. Mnoho z nich si myslelo, že být urozeným přináší jen výsady, ale starý válečník věděl, že také mnoho povinností.

Ať, pomyslel si hořce. Stejně na tom nezáleží, už ne. Boj je prohrán, jeho druhové mrtví. Jeho čest je ztracena. Zbývá mu jen jediné, rituální sebevražda, aby ji očistil.

Nemohl se soustředit. Nedařilo se mu vyprázdnit mysl. Pocítil mrzutost. Bez toho nemůže předstoupit před tváře předků, aby se zodpovídal za své činy.

Náhle zarachotil kulomet, ozval se křik a výstřely z pušek. Okamžitě procítl ze soustředění. Co se to sakra děje?

Džunglí na dně kaňonu se prodírala skupina vojáků v maskáčových uniformách kapitolské námořní pěchoty. Někteří z jeho ashigarů po nich bez rozkazu zahájili palbu.

Nagumo pocítil lítost, patetickou lítost a soucit s těmi muži. I když neměli válečnické předky, nevzdávali se. Nebylo by správné opustit je právě teď. Chtějí ještě bojovat.

Rozhlédl se. Většina upírala pohled jeho směrem, zčásti zoufale, zčásti s očekáváním. Pozvedl ruku. „Přišel čas umírat, vojáci Mishimy! Bojujte! Vpřed!“

Ashigarové zajásali a s nadšením se chopili zbraní. Po předchozí skleslosti nebylo již ani památky. Jak se organizovaly, vrhaly se squady do bitevní vřavy přímo z chodu. Nagumo věděl, že mariňácké veterány dlouho nezadrží, ale nyní na tom nezáleželo. Bylo třeba bojovat a on udělá všechno, aby dostal svým povinností.

Konečně, ušklíbl se v duchu, na smrt je dost času i zítra.

Bouřlivé vody Vanirského moře zmítaly tisícitonovým monstrem jako by se jednalo o dětskou hračku. Palubu megakřižníku *Owari* zalévaly tuny vodní tříště a každý kdo se pokusil bez zajištění čelit zuřícímu živlu, byl okamžitě smeten.

V důstojnické klubovně kolosu probíhal vzrušený rozhovor. Bitevní loď vezla totiž kontingent příslušníků pozemního vojska, kteří směřovali do válkou zmítané jižní zóny.

V okamžiku, kdy se další ze suchozemců zhroutil v záchvatu mořské nemoci a neudržel svůj žaludek, ozvaly se z druhé skupiny, tvořené nižšími palubními hodnostmi, radostné výkřiky.

Sázející shrabovali své výhry a vzrušeně diskutovali o průběhu dnešní série.

„Ta poslední várka měla větší výdrž,“ komentoval situaci podporučík s kulatým obličejem. „Už jsem prohrál padesát korun.“

„Kdo sází na krysou, dycky prohrává,“ zachrptěl další, zjizvený hrubián s výložkami námořního poručíka. Upíral lačný pohled na posledního zbylého pasažéra, zavalitého muže s nehybným obličejem. „Vsadil sem sto babek, že vodpadnou všichni, srágorové“ dodal přiopile.

Důstojník v černém na něm ulpěl dlouhým, pohrdavým pohledem, pak se odvrátil zpět. Skrz pancéřový průzor dál pozoroval rozbouřené moře.

„Za chvíli bude blejt jak Alík,“ ujišťoval poručík všechny kolem. „Co říkáš, krysoune?“

Na límci osloveného se ukázalo hodnostní označení kapitána. Měl tedy stejnou hodnost jako opilec, který se do něj navážel.

„Pokud mluvíš se mnou, žaboune, tak tu radost ti nedopřeju. Mně se to houpání docela líbí.“

Námořní poručík s hrubým obličejem zalapal po dechu a oči se mu podlily krví. „Tak krysoune umí mluvit, heďme,“ zachrčel na celou místnost, zatímco vstával. Cítil, že jeho autorita utrpěla těžkou ránu.

„Tak my sme fajnovka krysoune, podívejme a jakej hezkej vodznáček,“ ukázal směrem k límci. „Na vycházkový uniformy se už v armádě nedbá, nebo si to prostě nemůžeš dovolit?“ Současně se slovy se posunul blíž k oslovenému. Věděl, že rozkymáčená paluba mu dává velkou výhodu před někým, kdo na to není zvyklý. Zaťal pěsti a napřáhl, bez varování, bez jakékoli výstrahy.

V tom okamžiku kapitán zmizel. Pak prostor ztratil svůj řád a zatímco se různě převracel, narazil poručík hlavou do zdi jídelny. Jak padal, zbouřal stůl a čtyři židle.

Místnost ztichla.

„Řekl bych, že sázku jsi prohrál, žaboune,“ okomentoval to s nehnutou tváří suchozemec. „Zaplat', tlust'ochu.“

Poražený se zvedl na rukou a nevěřicně otřel krev, která mu tekla z rozbitého rtu.

„Za tohle mi zaplatíš, pse,“ zachrptěl. „Zaplatíš krví.“

Komodor Hiroši Itaja si oba muže dlouze prohlížel. Protože všichni mlčeli, nakonec si odkašlal.

„Poručíku, kapitáne. Žádáte mne jako zástupce Jeho Veličenstva Šóguna o povolení k souboji ve věci rozhodnutí sporu cti dle Kodexu *Bushi*. Jsem povinen vám oběma připomenout, že prolévání krve mezi důstojníky ozbrojených sil není vhodným příspěvkem k bojovému úsilí korporace.

Souboj je možno povolit jen tam, kde se jedná o nesmytelnou pohanu na cti. Je to tento případ?“

„Ano,“ odpověděli současně.

Zachmuřeně kývl. „Dobrá. Budu předsedat vašemu souboji cti, který určuji k vykonání zítra v 11:00 v prostorách šermírny. Do té doby se můžete připravit; Vy, poručíku, jste do té doby uvolněni ze služby.“

Těch šestnáct hodin uběhlo jako v mráкотách. Strávil je meditací, ale i rozcvičováním. Kapitán svlékl černou uniformu a oděhl se do volné róby cvičenců *iaidó*, stejně jako jeho soupeř.

Námořní poručík Hirotao Asado zamyšleně pozoroval soka. Jeho zbraň vypadala velmi nově, jako meč, který si čerstvě povýšený samuraj pořídí při ukončení důstojnické kadetky. To znamenalo, že suchozemec nemá urozené předky. Zasmál se a poprvé od včerejška se uvolnil. Pár triků se může naučit každý a aplikovat je na přiopilém člověku také. Ale souboj na meče se ošidit nedá, to prostě musí být v krvi. A kdo správnou krev nemá... Vycenil zuby ve vlčím úsměvu. Dnes odčiní svou pohanu, kterou utržil včerejšího dne. Zabije toho arogantního parchanta, nebo alespoň zmrzačí. To ho naučí začínat si s potomkem starého válečného rodu, který může své předky sledovat více než tisíc let zpátky.

Pozici na tatami zaujal jako první. Uklonil se k oltáři a pak komodorovi jako pánu kolbiště. Jeho soupeř jej napodobil. Oba kráčeli mlčky, ponořeni v soustředění. Ztuhli jako sochy, vyčkávající povelu k boji.

„Hai!“

V šermírně se mačkaly dobře dvě stovky čumilů, většinou námořníci, ale i pár pěšáků, kteří již zvládli své žaludky. Nyní se sálem rozhostilo ticho.

Oba soupeři stáli nehnutě, zkamenělí vojáci s pohledem fixovaným na toho druhého. Trvalo to skoro pět minut. Pak někdo v místnosti zakašlal a kouzlo bylo zlomeno.

Poručík Asado se pohnul jako první. Čekal. Celou tu dobu čekal a nyní přišla jeho chvíle. Ačkoli se moře od včerejška hodně ztišilo, o klidné plavbě nemohlo být ani řeči.

A právě teď sebou paluba pod jejich nohama prudce trhla, jak se gigantická loď naklonila na bok.

Přenesl váhu na přední nohu, úsporným pohybem zápěstí napřáhl meč. Zatímco všichni klouzali k levoboku, přenesl se bleskurychle vpřed. Ťal prudce, jako útočící jestřáb, jeho ostří zasyčelo, když roztínalo vzduch.

Ocel zařinčela o ocel, kapitán sklouzl po nakloněné palubě a hadovitým pohybem vytrčil ruce s mečem. Asado nedokázal reagovat, neboť setrvačnost útoku jej donutila dokončit úmysl. Novotou se lesknoucí meč suchozemce zarachotil na záštitě a rychlým řezem zkrvavil obě zápěstí útočníka. Poručík vykřikl bolestí a katana vyklouzla z poraněných rukou.

Meč jeho soupeře se bleskurychle stáhl a téměř neviditelným pohybem přešel do plochého útoku. Ještě předtím, než vypadnuvší čepel zazvonila o podlahu, proťal druhý meč Asadovu levou tvář.

Bouřkový příkrov oblohy se zdál viset přímo nad jejich hlavami. Kapitán na něj zachmuřeně hleděl. „Pokud se počasí ještě více zlepší, čekají nás problémy,“ promluvil kdosi vedle něj. Ohlédl se; přímo za ním stál komodor Itaja. Spěšně zasalutoval.

„Pohov, kapitáne. Vidím, že jste již dokončil rituální očistu po souboji.“ Suchozemec nepromluvil, pouze se mírně uklonil.

Chtěl jsem Vám vyslovit poděkování za to, že jste ušetřil život svého soka. Sdílím názor většiny přihlížejících, že jste jej mohl zabít, pokud byste chtěl.“

Kapitán se lehce zasmál. Byl to zavalitý muž s kulatým obličejem, přesto mrštný jako pralesní puma.

„Nabádal jste nás k umírněnosti, pane. Snažil jsem se na to pamatovat. V současné době nemá korporace mužů nazbyt.“

Itaja pokýval hlavou. „Ano, už se uvažuje o výcviku pro ženy. Některé dědičky samurajských rodů požadují, aby mohly převzít povinnosti padlých otců, manželů či bratrů.“

„V ostatních korporacích je to běžné, pane. Možná bychom se neměli bránit změnám, pokud povedou ke zlepšení stavu.“

Komodor si povzdechl. „Chápu, co chcete říct. Můj rod také nepatří mezi staré; teprve můj otec byl povýšen do stavu *gokenin*. Slyšel jsem, že se nyní formují nové útvary; mezi vlajkovými důstojníky se o tom nyní hojně diskutuje. Většina je ovšem tvrdě proti; tradicionalisté to považují za útok na svá odvěká privilegia.“

„Se vši úctou, pane, myslím, že generál Sebree strčí do kapsy celou hrst takových. Zatím snad program není ohrožen. Bude nicméně velice záležet na výsledcích. Ale pokud mohu mluvit za své muže, oni důvěru velení nezklamou.“

„Bouřný mys je nejhorší možná oblast pro nasazení nováčků, kapitáne. Operujeme tady už dlouho a něco málo o tom vím.“

Pokývnutí hlavou. „Jak jsme na tom s palebnou podporou?“

„Zasahujeme kde se dá, ale jsme vázání směrnicemi *Daihonei* o výši podstoupeného rizika. Megakřižník, to je nesmírně nákladná hračka. A za současného stavu...“

„Souvisí to nějak s tím počasím?“

„Ano, zcela jistě. Když jsme vyráželi z Mogami, zuřil gravetonský orkán. To žádná loď kromě nás neustojí, takže plujeme zcela bez doprovodu, kromě ponorek. Hádám, že situace v jižní zóně je zcela zoufalá, neboť do takového rizika nás ještě nikdy nehnali.“

Armádní důstojník smutně přikývl. „Podle mých informací je více než zoufalá, komodore.“

„Jakmile se počasí zlepší, satelity a průzkumné letouny nás snadno zaměří. Pak nám pomáhej Nebesa, protože pokud proti nám vrhnou co můžou, docela určitě nás zničí. Bez doprovodných lodí a letadel nemáme šanci soustředěný útok přežít.“ Odmlčel se.

„Nechci Vám nic zamlčovat, kapitáne. Je docela možné, že nás stáhnou z této operace dříve, než vám budeme moci být jakkoliv platní. Dokonce se bojím, že ti aristokratičtí panáci z Námořní sekce to přímo takhle nějak vymysleli. Oni vás všechny skutečně nenávidí, kapitáne.“

Důstojník sklopil zrak.

„Je-li tomu tak, možná jsem jej měl raději zabít.“

Komodor potřásl nesouhlasně hlavou.

„Tak prosím nemluvte. Hirotao Asado je neurvalec, nicméně výborný námořník. Své povinnosti plní na jedničku. Pokud to bude v mých silách, budu se Vám za Vaše milosrdenství revanšovat.“

Kapitán v černé uniformě zvedl hlavu a pátravě se na svůj protějšek v rozhovoru zahleděl.

„Pokud je Vaše nabídka míněna upřímně, komodore, věděl bych o něčem, co by se mi opravdu hodilo.“

„Poslouchám, kapitáne.“

Poručík Anšičiró Dósó zahlédl, jak se kapitán v jídelně baví s komodorem Itajou, velitelem *Owari* i celé *Goei Taigun 4*. Nejistě přešlápl, jak se snažil nerozbourit svůj žaludek. Chtěl si poslechnout, o čem hovoří, ale oba naklonili hlavy k sobě a ztišili hlas natolik, že jim nebylo rozumět ani slovo. Poručík se neodvážil oba muže vyrušit, ale zvědavost v něm hlodala jako červ. Nakonec komodor zase vzhlédl.

„Dobrá, kapitáne. Udělám pro Vás, co bude v mých silách.“

Bitva

Okinori Nagumo ležel v mělkém zákopu a pokoušel se popadnout dech. V posledním dni se jeho prapor ztenčil na desetinu původního stavu. Ashigarové překonali všechna jeho očekávání, ale stále to nestačilo. Platili příliš vysokou daň své ne zkušenosti a palebné převaze nepřítele.

Věděl už, že on sám je ztracen. Nejen jeho život, s tím se smířil již před dlouhou dobou, nýbrž i jeho čest. Na rituál *seppuka* bylo pozdě, to si bolestně uvědomoval. Nezbyval čas na duchovní přípravu, nyní již duchy svých samurajských předků neuctí. A pak, boj stále pokračoval a on, přestože zraněný a unavený k smrti, stále velel zbytkům 1. praporu lehké brigády Tacuta, *Dai-iči Daitai Tacuta Keidan*. A tak ležel na břiše v blátě venušské džungle a střílel z pušky, kterou sebral komusi z padlých. Na počátku mu to moc nešlo, ale stále se zlepšoval. Konečně, když již ztratil tvář, alespoň něčím přispěje k úsilí svých mužů.

Poslední postavení praporu znovu zasypala těžká palba, jako už tolikrát. Naštěstí zůstávala téměř bez účinku; kdo zaujal špatný kryt, byl zabit již předtím. Nyní pouze kolem létaly zpřerážené kmeny, roztráštěné kusy skal a hromady bahna.

Ještě předtím, než minomety utichly, se z podrostu vynořily maskované stíny kapitolských vojáků.

Poslední útok, pomyslel si se špatně utajovanou radostí John Murray. Jeho zvědové mu donesli, že tahle skupinka Mishimanů, odříznutá a těžce poničená, je posledním zbytkem nepřátelských sil na celém Bouřném mysu. Až ji dorazí, významná oblast jižní zóny se ocitne v rukou korporace. Podplukovník několikrát zagestikuloval. Ve všepronikajícím vlhku gravetonských džunglí selhávala i nejdokonalejší technika. Speciálové z *Capitol Marine Corps* proto již dávno vyvinuli náhrady v podobě neverbální komunikace.

Útoční mariňáci pozvedali své začerněné tváře a kývnutím dávali najevo, že mu rozumí. Rojnice se rozvíjely do stran; úder bude veden z obou boků. Ještě poslední vteřiny, než podpurné jednotky skončí s dělostřeleckou přípravou.

Ted. Mávl a squady elitních vojáků vyrazily vpřed. O výsledek boje se neobával. Věděl, že má převahu v počtu i kvalitě, lepší zásobování a vzdušnou podporu.

Kdesi vpředu zapráskaly výstřely z em-sedmdesátčtyřek. Ozvaly se první výkřiky překvapení a bolesti.

Ušklíbl se.

Kdesi nad neprůhlednými vrcholky stromů zahřměla silná exploze a skuliny v korunách zalila záře plamenů. Vzápětí masa planoucího letounu prorazila příkrov džungle a dopadla na zem sotva třicet metrů od jeho velitelského stanoviště.

Zaduněl výbuch.

Podplukovník sebou švihl nacvičeným pohybem k zemi. Jako starý veterán dopadl na špičky prstů, takže jeho uniforma zůstala nedotčena všudypřítomným bahnem. Ostatní z jeho štábu takovou zručnost neměli a bláto kolem nich jen stříkalo. A to byli to šťastnější.

Síla exploze smetla štábní stan jako domeček z karet a pomaleji reagující muže rozerval na zkrvavené kusy. Na místě výbuchu stoupal k zemi sloup mastného kouře.

Vysílačka ožila vzrušeným křikem.

„Mayday, mayday! Tady letecká hlídka Jestřáb! Jsme pod masivním útokem protivzdušné obrany dalekého dosahu! Nejméně tucet řízených střel! Nedokážeme....“ Křik přerušil další výbuch a vysílačka zničehonic zmlkla.

Změť pralesa protrhl pád dalšího letadla, tentokrát asi kilometr daleko od jeho postavení. Protiletadlové střely, přemýšlel horečně Murray. Tady, zničehonic. Zdá se, že marína šikmoočky podcenila, poslali pomoc i v bouři. A to ti zkurvenci z Námořní výzvědné služby tvrdili, že nic takového se nemůže stát.

„Dejte mi radarovou stanici,“ vyštěkl na svého spojovatele. Poddůstojník krátce zápasil s vysílačkou. „Máte je na drátě, podplukovníku.“

„Murray, velení expediční skupiny osm,“ vykřikl do sluchátka. „Co se to sakra děje?“

Éterem se nesl pouze šum a podivné skřeky. Něco rušilo příjem.

„Slyším Vás, podplukovníku,“ potvrzoval někdo na opačné straně. „Gšššš krrr brrr nám ruší signál. Děláme co gžžžžůžeme hšššš. Rušičky jsou grrrrr.....“

„Sakra,“ zaklel Murray nespokojeně. Jeho obavy začínaly dostávat konkrétní podobu.

„Potvrzují záchyt cíle, souřadnice gššššš hr. Priorita cíle jedna, prozatím nepotvrzeno. Opakuji, priorita cíle.....“ Tentokrát byla exploze tak silná, že sebou podplukovník prudce trhl. V uších mu ještě zvonilo, na rozdíl od komunikátoru, který výmluvně mlčel. Měl pocit velmi nepříjemného *deja vu*.

Stanice je – byla – třicet sedm kilometrů od pobřeží, přemýšlel horečně. Vody kolem Bouřného mysu jsou plné útesů a podmořských skal, žádná loď se neodváží přiblížit. To nebyly rakety, co je trefilo, radar by si všiml. Takže dělostřelecká salva, pravděpodobně urychlená mimo rozlišovací schopnost přístrojů.

Takhle daleko dostřelí jen jediná věc, uvědomil si okamžitě.

„Spojte mne s velitelstvím Expedičního sboru, Barney,“ řekl tiše. „Máme tady na návštěvě megakřížník a bůh zatrat' námořnictvo, jestli s tím nedokáže nic dělat.“

Spojovací však rozkaz splnit nestačil. Ztuhl nepřítomně uprostřed pohybu.

„Co se děje, chlape?“ dotazoval se rozčileně Murray.

„Vrtulníky, pane. Od... od moře.“

V troskách stanu zavládlo hrobové ticho. Záchy již rachot rotorů přehlušil dunění větru a zvuky džungle.

„Ježíši Kriste a generále Jacksone,“ zaklel podplukovník, když venku propukl pekelný koncert. Moji chlapi jsou tam vpředu a právě zakoušejí na vlastní kůži stejnou medicínu, jakou jsme dávali ochutnat nepříteli posledních čtrnáct dní, uvědomil si s hrůzou. Svistot odpalovaných raket mu zaléhal v uších, ale to už se nouzové komunikátory, spojující jej s veliteli úderných skupin, rozpíjaly jako o život.

Okinori Nagumo se tiskl k zemi. Nic nechápal a nevěděl, co se děje. Z oblohy přšela ohnivá smrt, napalмовé a fosforové nálože měnily džungli v hořící peklo.

Nejpodivnější bylo, že většina těch ran postihla útočící Kapitole.

Starý samuraj pocítil škodolibou radost. Takhle to vypadá, když se technika nebo člověk zmýlí, pomyslel si s uspokojením. Když se spoléhá na neživé věci místo na bojového ducha.

Zemřeme všichni společně, uvědomil si radostně. Přeci jen očistím své jméno.

Hustý příkrov pralesa se náhle na mnoha místech protrhl a na zem dopadly desítky lan. Po nich, jako po tenkých pavučinách, slaňovali vojáci v černých battledresech. Hned po seskoku se zručně odpoutávali, formovali se do skupin a vyráželi proti nepříteli.

Proti nepříteli, uvědomil si otupěle. Černooděnci udeřili na zaskočené Kapitolance jako bouře.

Mariňáci utrpěli mnoho ztrát, ale hlavní byl šok, který se odehrál v jejich myslích, když došlo k náhlému zvratu v pro ně již jasně vyhrané bitvě.

Pak se ukázalo, že všichni nově příbyvní jsou ozbrojeni kulomety a bitva se změnila v jatka.

Podplukovník John Murray prožil ten den jako ve snách. Nečekané se zjeví posily nepřítele zcela zvrátily průběh boje. Nestal ani přijmout hlášení všech svých podřízených velitelů; během komunikace s pátým z nich zasáhl útok velitelství skupiny. Většina příslušníků štábu padla, on sám zachránil holý život jen díky obětavosti svého příkazníka, který se vrhl do cesty střele určené jemu.

Nezbývalo nic jiného než ústup, ústup směrem k předchozím bojištím. Byl to nejstrašnější pochod, jaký kdy absolvoval; předtím postupovali velmi rychle, aby neztratili kontakt s nepřítelem a nebyl čas vybudovat logistické zázemí. Záhy jim došla voda a pak i munice. Mnoho mužů zemřelo na následky zranění, nemocí a vyčerpání. Vrtulníky, obvyklé v jiných akcích, se neodvážil přivolat, dokud hrozilo, že se z nich stanou pouhé bezmocné terče protiletadlových střel.

Když po deseti hodinách dosáhli kóty 312, kde před týdnem svedli jednu z předešlých bitev, podplukovník John Murray se zhroutil vyčerpáním.

Okinori Nagumo odstrčil vojáka, který se jej pokusil podepřít. „Až nebudu moci vstát sám, chlape, bude to znamenat, že jsem mrtvý,“ zachraptěl zlostně. S pootevřenými ústy sledoval, jak černooděnci vzorně provádějí nacvičené úkony. Jakýkoli slavný samurajský útvar by jim mohl závidět.

Záhy před ním stanul zavalitý muž, jehož od ostatních odlišovaly pouze nenápadné výložky na límci a samurajský meč u pasu. Nagumo si jej nedůvěřivě prohlížel. Podle hodnotního označení se jednalo o kapitána a zdálo se, že nikdo výše postavený mezi posilami není.

„Vaši vojáci bojují dobře, kapitáne,“ zachraptěl samuraj. „Ale Vaše návyky nejsou na jejich výši; to Vás v kadetce neučili, že nižší šarže podává hlášení vyšší?“

Oslovený nehnul ani brvou. Přistoupil blíž a krátce, svižně zsalutoval. „Obávám se, že Vaši žádosti nemohu vyhovět, majore,“ řekl stručně. „Jsem kapitán Grassaguči a podle rozkazu *Gravtó Homen Hombu* přebírám tímto velení nad všemi jednotkami v oblasti Bouřného mysu.“ Podal ohromenému samuraji zapečetěný svazek dokumentů. Ten roztrhl pečeť a rychle přelétl řádky očima.

„Z rozkazu vrchního velitele *Gravtó Homen Gun*,“ stálo tam černé na bílém, „jménem Jeho Veličenstva Šóguna, je kapitán Denšiči Grassaguči ustanoven vrchním velitelem oblasti Bouřného mysu a všechny vojenské jednotky v oblasti jsou nyní pod jeho velením včetně brigád Tacuta a Tenrjú a jakýchkoli dalších vojsk, která přibudou později, dokud tento rozkaz nebude výslovně změněn nebo zrušen. Podepsán generálmajor Sado Utamaro, náčelník operační sekce *Gravtó Homen Hombu*.“

Když samuraj vzhlédl, údiv se odrážel v jeho zkřivené tváři. Přinutil se zvednout znovu ruku.

„Kapitáne, major Okinori Nagumo, velitel toho, co zbylo z prvního praporu brigády Tacuta. Předávám Vám velení.“

Situace byla mnohem horší, než si vůbec uměl představit. S nechutí samurajských důstojníků počítal; to byla věc, která se dala snadno předvídat. Ale nepředvídal rozsah katastrofy, která mishimská vojska postihla.

Major Nagumo se mýlil, když se označil za velitele zbytku prvního praporu; ve skutečnosti byl velitelem zbytku všeho, co ještě zbývalo z celé brigády. Dokonce i štáb Tacuty byl mrtev nebo v zajetí a sousední brigáda Tenrjú na tom byla ještě hůře, protože byla úplně vymazána z povrchu zemského. Jeho vlastní jednotka, komando v síle neúplného praporu, byla vším, co mohl postavit do cesty nepříteli. Zbylo sice ještě asi třicet mužů z Nagumova odřadu, ale ti byli natolik skleslí a vyčerpání, že je raději určil k týlové službě. Věděl, že to není jejich vina. Bojovali statečně, ale neměli odpovídající výcvik. Na vlastní oči viděl v táboře Kitakama, že hlavní částí programu byl fyzický trénink, všudypřítomná šikana a vštěpování „úcty“ k samurajům. Byl div, že se ashigarové vůbec naučili střílet. Přístup velitelů jako Nagumo, kteří neurozenými odvedenci pohrdali, spolehlivě likvidoval jakoukoli možnost využití jejich bojového potenciálu. Věděl, že jeho pověření znamená pro starého válečníka tu nejhorší pohanu, kterou zmírňuje pouze fakt, že všichni důstojníci kursu 15/3 byli Následníkem Trůnu povýšeni do samurajského stavu. Tito „noví samurajové“ sice v očích starých rodů nebyli vnímáni jako jim rovní, přesto to znamenalo alespoň malou náplast na jejich bolístku.

Strategická situace pak signalizovala, že se naplnily jeho nejčernější noční můry. Korporace byla již z Bouřného mysu prakticky vytlačena, neexistovaly žádné průzkumy, analýzy sil nepřítele, dokonce ani kvalifikované odhady. Sektory ostatních útvarů se ocitly v rukou nepřítele, přičemž bylo možné předpokládat, že každé z těchto uskupení bude zhruba stejně silné jako to, s kterým se již utkali. A ani jeho likvidací si nemohl být jist, neboť přes jejich zuřivý nápor se Kapitolanci stále drželi. Poručík Dósó jim sice byl v patách, ale i jeho muži byli po celodenním boji vyčerpání. Pokud

rychle něco nevymyslí, mohou jej upoutat na dostatečně dlouhou dobu, aby přisunuli posily a to by znamenalo jistou porážku. Obzvláště jestli opravdu stojí proti šestinásobné přesile.

Teoreticky by tak do týdne mohl dostat posily, ale více než dvě komanda dohromady nedá, a i tak pod početními stavy. A svěřit velení? Nagumovi je dát do ruky nemůže, to by znamenalo další katastrofu. A pokud jej při pověření pomine, vyvolá další vlnu jeho nevraživosti a možná i stížnost na velení, podle předpisů dokonce oprávněnou.

Ne, nic takového. Bude existovat pouze jedno velení, jeden štáb. Generál by mu neodpustil, kdyby něco zbytečně podělal.

Denšiči Grassaguči pocházel ze smíšené rodiny, respektive jeho předkové z matčiny strany přišli do korporace před sto lety. To znamenalo velkou nevýhodu v kariéře, ale mladý muž se nevzdal.

Zatnul zuby a naučil se žít s pohrdáním urozených. Vstoupil do technických složek vojska, dřel do úmoru. Umínil si, že překoná samuraje na jejich vlastním poli a podařilo se mu stát se žákem mistra Okočiho z Yoramské sekty bojových mnichů. Brzy dosahoval v šermu skvělých výsledků. Záhy se stal poddůstojníkem a posléze se chopil jedinečné příležitosti, když jeho oddíl poskytoval podporu kartelovým silám. Tehdy se seznámil s Jasudžiró Sebreem, tehdy ještě jen majorem Kartelu. S jeho přičiněním směl strávit několik let v kartelových službách na stáži, načež se díky vynikajícímu hodnocení mohl ucházet o důstojnickou kariéru, což se jinak neurozenému na Venuši stávalo jen naprosto výjimečně.

Z kursu vyšel jako nejlepší v ročníku, rovnou v hodnosti poručíka. Za hrdinství v jedné z úvodních bitev Smrtícího přívalu byl vyznamenán a po uzdravení povýšen na nadporučíka. Když Sebreem formoval velitelský kádr pro své nové oddíly, měl velkou nouzi o zájemce, byť v jiných útvarech se samurajové o důstojnické posty doslova přetahovali. Záhy si vzpomněl na talentovaného vojáka, kterému pomohl nastartovat kariéru a Grassaguči s povděkem přijal. Díky jeho stykům a komunikačním schopnostem byly stavy záhy naplněny a on sám byl předčasně (jako ve všech předešlých případech) povýšen na kapitána a jmenován prvním polním velícím důstojníkem kursu 15/3. Když vešel ve známost tragický stav armádních jednotek v oblasti, přesunul štáb Gravetonské oblastní armády odpovědnost za celý sektor na jeho bedra, bez ohledu na to, že přeskočil v žebříčku velení dva velitele brigád (byť tou dobou již mrtvé). Byl to geniální tah, neboť *Gravtó Homen Hombu* jednak ukazovalo, jakou důvěru chová v nové jednotky (zřetelně prosazované Následníkem), jednak se šikovně zříkalo odpovědnosti za případný tragický konec tažení, který se zdál být více než pravděpodobný.

Okinori Nagumo nedůvěřivě sledoval, jak v táboře probíhá horečnatá činnost. Všechno běželo jako na drátkách. Vrtulníky, které přivezly vojáky, se ještě dvakrát vrátily, aby vyložily materiál, jídlo, munici, zdravotnické a hygienické potřeby. Bylo třeba využít krátké doby, kdy mohutné baterie *Owari* ovládají okolní prostor, k dokončení operace.

Grassaguči dění nevěnoval pozornost. Soustředěně se skláněl nad mapou a studoval terén, rozmlouval s přeživšími vojáky brigády Tacuta.

Starý samuraj dal najevo svou rozmrzelost.

„Pokud potřebujete s čímkoli poradit, kapitáne, jsem Vám zcela k dispozici,“ zabručel nevlídně.

Oslovený vzhledl a major si v tu chvíli přál, aby nic neřekl. Kapitánův obličej byl naprosto nehybný, zato jeho oči... ty hovořily jasnou řečí.

„Jsem rád, že jste přišel, majore,“ řekl měkkým, klidným hlasem. Plánuji obchvatný útok na kótu 312 a Vy jste tam před nedávnem bojoval. Co mi můžete poradit?“

Samuraj se bezradně zahleděl na mapu. Pamatoval si, že se tam bránili, ale těžká minometná palba zničila jejich provizorní fortifikace. Právě tam zahynuli jeho druzi v posledním zoufalém protiútoky.

„Napadli nás touhle úžlabinou,“ ukázal prstem. Je dobře schůdná. Patrně ji budou bránit, pokud mají dost lidí a nemají v hlavě nasráno. Ale je tam těžký terén, velmi nepřehledný. Drželi jsme ji dosti dlouho. Naproti tomu nahoře je spíše odkrytý prostor, vhodný pro střelce. Jakmile pronikli tam, již jsme je nemohli zadržet.“

Grassaguči sešpulil rty. „Děkuji, majore. Přesně tohle jsem potřeboval vědět.“

Podplukovník si znovu odplivl a pokusil se přinutit vysílačku k poslušnosti. Po smrti Barneyho už nezbyl nikdo, kdo by jeho práci zastal a Murray poslal všechny radši do první linie. Šikmooici tu budou každou chvíli.

V úžlabině se celou dobu bojovalo; rozmístil tam víc než polovinu zbylých mužů. Poprvé v téhle kampani zalitoval, že nevezal místo Úderníků raději Svobodné mariňáky nebo Mořské lvy, vybavené a cvičené i k boji zblízka. Stáhl proto všechny elitní jednotky na palebnou čáru za odkrytou pláň a dolů vyslal příslušníky lehké pěchoty. Věděl, že se už nevrátí. Mishimané měli početní i palebnou převahu a doráželi s rostoucí zuřivostí. Navíc vykazovali ještě jeden rys, který jej notně zneklidňoval; na rozdíl od svých předchůdců jevíli mnohem menší ochotu nechat po sobě střílet. Dobře se kryli, využívali terénu a pokud neuspěli, stáhli se, aby o chvíli později zaútočili znovu. Pro jeho muže, uvyklé tradičnímu způsobu boje mishimských vojsk, to bylo nemilé překvapení, neboť všechny pracně vypěstované návyky mohli nyní zahodit.

Konečně se ohlásil spojař Expedičního sboru a Murray mohl vyličít své potíže generálmajoru Westlakeovi. Rušení zmizelo stejně rychle jako se objevilo a generál slíbil, že Osmou skupinu v problémech nenechá. Uspokojivá zpráva byla, že ostatní na žádné potíže nenarazili. Čtrnáctá vzdušná kavalérie dostane rozkaz vyrazit ke kóťě 312 hned zítra, kdy podle meteorologů utichne bouře. Pak se také ukáže, co se dá dělat s tím megakřižníkem.

Sotva Murray vydechl úlevou, rozprskla se nad kótou světlice. Strnul. V dálce zahřmělo a na pozice jeho mužů se snesla fosforová mina. Plameny osvětlily celý prostor.

Mishimská artilerie začala pálit ze tří stran. Jak se kryl před dopady min, s bolestí si uvědomil, že přesně odtamtud stříleli před týdnem oni.

Z okraje údolí se vznesla červená světlice. To nebylo jejich znamení. Jeho obavy potvrdil frenetický řev v japonštině, ozývající se všude kolem.

Přepadl jej záchvat úzkosti. „Panebože,“ zadrmlil mezi zuby, „museli pochodovat nepřetržitě dvanáct hodin!“ Hrůza ze šoku ochromila jeho mysl, nedokázal vůbec soustředit myšlenky. Ležel přitíštěný k zemi a kolem létaly zpřerážené kmeny palem, kamení a zohavená těla jeho mužů.

Černooděnci zaútočili ještě předtím, než minomety přestaly střílet. Vyhrnuli se v rojnicích z úžlabiny, pokryté mrtvými těly v kapitolských uniformách a když narazili na odpor přeživších, zaujali pozice a pálili ze všech sil. O deset minut později ztekly úderné squady poručíka Dósóa zadní, poměrně strmou stěnu kóty 312 a vpadly tak obráncům do nekrytého týlu. Murray se při organizaci obrany dopustil stejných chyb jako Nagumo a draze za to nyní zaplatil. Necelou hodinu poté vnikli útočníci do posledního zákopu a Osmá skupina expedičních sil přestala existovat.

Podplukovník nebyl schopen slova. Nacházel se na palubě jediného vrtulníku, který přežil v prudké palbě nepřítel, když se První roj Druhé letky *14. Air Cavalry* pokusil obklíčené vojáky evakuovat. Ostatních pět strojů skončilo v záplavě ohně z vybuchlých nádrží. On sám a deset vojáků z různých čet bylo jediné, co z jeho útvaru zůstalo.

Naposledy pohlédl zpět, na plameny osvětlené bojiště, a pak vše zmizelo za hřebenem horizontu.

Gjómei Nakataka pozoroval periskopem nevlídné vody Vanirského moře. Jeho loď, moderní ponorka třídy *Ojašio*, náležela do uskupení *Goei Taigun 4*. Jako taková se účastnila riskantní plavby k Bouřnému mysu, kde chránila vlajkovou loď *Owari*.

Jenomže pak dostal Nakataka od komodora Itaji nové rozkazy, které byly velmi neobvyklé.

Znamenaly totiž oslabit blízké zajištění megakřižníku a vyrazit k samostatné akci. Hlavu si s tím však příliš nelámal; konečně, každý ponorkový kapitán raději operoval na vlastní pěst. Zdejší vody dobře znal, mnohokrát zde pobýval na cvičné plavbě.

Podle zpráv průzkumu neměli Kapitolci na základně Port Spruance dostatek sil, aby mohli *Owari* ohrozit. Pokud někdo dorazí, popluje od východu, z Port MacArthuru.

Budou spěchat. To mu bylo nad slunce jasnější. Pokud se domáknou, že tu mají megakřižník bez doprovodu, obrátí vzhůru nohama kdeco na jižním pobřeží, jen aby ho dostali. Jenomže to není jen tak. Kapitol velké bitevní lodi nestavěl, neboť jeho doktrína je považována za neefektivní. Pošlou letadla, to bylo jasné; jenomže s tím on sám nemohl nic dělat. Ale *Capitol Navy Forces* jistě nezůstanou pozadu. Aby měli vůbec šanci, musí vyslat celý útočný svaz, aspoň tři raketonosné lodě s doprovodem, spíše však čtyři nebo pět.

A musí proplout úžinou Bungo, známou na mapách také jako Midgardström.

Úžina byla úžinou právě proto, že byla úzká. Obvyklé formace lodních svazů se během plavby skrze ní musely zrušit a lodi následovaly husím pochodem jedna za druhou. Skýtaly tak dobrý cíl každému, kdo se dokázal zamaskovat natolik, aby nechal soupeře k sobě přiblížit. Velení mishimského námořnictva riziko znalo a směrnice *Rengo Kantai* zakazovaly hladinovým uskupením proplovat úžinou bez doprovodu ponorek.

Jenomže pokud Kapitolci poplují tak rychle, jak předpokládá, ponorky sebou mít nemůžou.

Načujamská zátoka skýtala truchlivý pohled. Bývalé mishimské letoviště leželo v troskách, zasaženo nedávným běsněním války. Z honosných vil a rekreačních chatek zbývala jen ohořelá torsa.

Gjómei Nakataka předtím, než nastoupil k vojenskému námořnictvu, několik let zastával funkci správce místního přístavu. Znal tady každičkový kout... a to dokonce i na mořském dně.

Siluety štíhlých plavidel se sunuly po noční hladině jako nezřetelné stíny. Spokojil se s vizuálním pohledem, nechtěl riskovat, že citlivé kapitolské senzory detekují signály jeho přístrojů. Ponorka ležela s vypnutými motory na dně zátoky a celý nepřátelský svaz defiloval před ní jako na přehlídce.

„Rovných šest kousků,“ komentoval situaci jeho zástupce. Kývl. „Zaměřte každou autonomním systémem.“ Zástupce na něj pohlédl mlčky, přesto s otázkou v očích.

„Jsem si vědom situace, poručíku. Víím, že v zátoce nemáme šanci uniknout útoku eskorty. Ale naše ponorka, i když ji máme rádi, stojí pouhý zlomek ceny megakřižníku.“ Oslovený sklopil zrak.

„Aktivujte destrukční nálože.“ Podmořský člun zaplnilo tiché cvakání, jak posádka vykonávala nacvičené pohyby.

„Uzamčení cílů dokončeno, pane.“

„Rozumím. Chci dvě salvy na každý, minimální interval.“

„Provedu, pane.“

Ticho.

„Palebná sekvence připravena, kapitáne.“

Nadechl se a naposledy pohládl řídicí pult své lodi.

„Pal.“

Superkavitační torpéda vyrazila na svou cestu jako fantastičtí dravci. Kolem každého z nich se ukamžitě utvořila bublina, generující umělé prostředí, díky němuž dosahovaly střely velmi vysoké rychlosti.

Kapitolská plavidla nedostala vůbec čas zareagovat; natolik byla dráha torpéd krátká. U boků raketonosných lodí vykvetly gejzíry vody. V hluku výbuchů zanikl tichý sykot, s nímž se znovu nabíjely torpédometry ponorky.

Doprovodné fregaty a korvety reagovaly bleskově, ale nestihly se zorientovat předtím, než torpédometčící kapitána Nakataky odpálili druhou salvu. Protiponorkové střely vyrazily z úchytů ještě dříve, než sonary vůbec našly cíl a zarámovaly oblast pravděpodobného výskytu ponorky. Z podmořského člunu vystřelily záchranné kapsle s posádkou, vyskočily vysoko nad hladinu a v tu chvíli nálože rozmístěné na palubě rozervaly ponorku na kusy. Systémy řídicí palbu na kapitolských plavidlech zaregistrovaly explozi a okamžitě provedly analýzu situace. Rakety autodestruovaly ještě ve vzduchu, předtím než se stačily vnořit do vody, kde by spolehlivě zabily všechny členy posádky ponorky v záchranných kapslích.

„Tomu se říká klika,“ okomentoval situaci Nakataka.

Obě kapsle dopadly zpět do vln a spustily motory. V krátké chvíli dorazily k pobřeží. Zaskočeným Kapitolcům teprve v téhle chvíli došlo, že posádka nemá v úmyslu nechat se zajmout a to je rozběsnilo na nejvyšší míru. Nejbližší korveta spustila zuřivou kulometnou palbu, ale v noční tmě nedokázala přesně zaměřit a všech čtyřiaadvacet členů posádky se dostalo ve zdraví na břeh, kde ihned zmizelo v hustém podrostu.

Korveta ještě chvíli křižovala v zátoce, než se otočila, aby se připojila ke svým družkám, které se snažily zachránit co nejvíce lidí z potápějících se raketonosičů, jejichž trosky ozařovaly hladinu průlivu Bungo jako planoucí pochodně.

Když procházel bojištěm, nedokázal Okinori Nagumo skrýt svůj údiv. Kapitolské uskupení, které mu opakovaně způsobilo těžké porážky, bylo v jediném dvacetihodinovém střetnutí úplně vyhlazeno. Zdálo se neuvěřitelné, jak málo měl Grassaguči vlastních ztrát. Hledal kapitána očima; nakonec jej našel nad řadou padlých, jejichž těla byla vyrovnána u okraje džungle. Ostatní důstojníci stáli mlčky kolem a vzdávali poslední čest svým druhům.

Grassaguči se zničehonic otočil.

„Vojáci! Máme za sebou bojový křest. Nebudu přehánět, když řeknu, že je to nejúspěšnější bojový křest v dějinách mishimské armády na Venuši!“

Nagumo se kousl do rtu, až mu vytryskla krev.

„Patrně jste si i vy všimli,“ pokračoval kapitán nevzrušeně, „že jsme neobdrželi žádné oficiální bojové jméno. Existují Tygří dragouni, existují Krvaví d'áblové. Ale my jsme, podle papírů, pořád jen „Příslušníci kursu 15/3“!“ Odmlčel se. „Považuji za nemyslitelné, aby vojáci, kteří dokáží takhle bojovat, neměli vlastní bojové jméno.“ Rozhlédl se kolem a v očích všech viděl souhlasný výraz. Důstojníci pláli nadšením.

Všichni, s výjimkou Okinoriho Naguma.

„Také jste si všimli, že jsme neobdrželi bojovou zástavu.“ Teď už sebou starý samuraj trhl. Zástavy tvořily jednu z výsad samurajského stavu. Neurozené jednotky je nikdy nedostávaly. Chtěl vykřiknout, chtěl protestovat, ale pak se střetl s Grassagučiho očima. Sálal z nich chladný hněv, ledová zuřivost, která vysílala do jeho mozku varovný signál. Zaťal zuby a olízl krev ze rtu. Neřekl nic.

„Naše uniformy jsou neokázalé, stejně jako naše způsoby. A také naše zástavy budou neokázalé. Naklonil se a strhl jednomu z mrtvých černý plášť. Pozvedl jej nad hlavu.

„Toto budiž naše zástava! A toto budiž i naše jméno, protože od dnešního dne budeme známi jako Černé Prapory!“

Kolem se rozlehl hlasitý jásot mnoha hrdel a trval dlouho do nadcházejícího dne.

Ještě když medik ošetřoval jeho poraněnou paži, zahlédl Nagumo nezvyklý ruch v táboře. Když vyhlédl zpoza zástěny, spatřil kolony černooděnců, jak opouštějí prostor kóty 312. Spěšně vyběhl ven.

„Co se děje?“

„Vydáváme se na pochod, majore,“ odvětil Grassaguči, který se vynořil zpoza stanu jako duch.

„Nepřítel na nás nebude čekat, až se nám uráčí.“

„Co to děláte? Sektor je přece zabezpečen! Vyrážet k jihu je holé šílenství! Nemáme podporu, komunikační linie jsou narušené, nepřátelé mají drtivou převahu! To přece nemůžete myslet vážně!“

Kapitán zůstal klidný. Jeho chladnokrevnost už začínala Nagumovi lézt na nervy.

„Tak za prvé, majore. Nejsem pouze velitelem sektoru. Jsem velitelem celé oblasti Bouřného mysu a mé rozkazy mi ukládají vyhnat všechny nepřátelské jednotky z jeho území. Za druhé, slyšel jste někdy o činditech?“

„O čem?“

„O činditech. Historie Staré Země, druhá světová válka. Nepatřili sice do japonské armády, ale bojovali proti ní v džunglích v oblasti zvané Barma. Postavil je britský – dnes bychom řekli imperiální – generál Wingate z domorodých vojáků. Dokázali dlouho operovat v nepřátelském týlu z takzvaných „pevností“ – opevněných bodů v pralese, odkud podnikali své výpady. Hodlám se poučit z jejich příkladu. Co mohli dokázat Imperiálci, dokáže mishimský voják také, ne? A pokud se nemýlím, Vaše samurajská čest není ještě zcela obnovena, nemám pravdu?“

Nagumo zesinal. Postoupil blíž k tomu povýšenci, který se honosil samurajským původem starým sotva tři měsíce.

„Nedotýkejte se mé cti, kapitáne. Vůbec nevíte, co to slovo znamená. Jestli se ještě jednou otřete o mou...“ Nedořekl. Bylo to poprvé, kdy se Grassagučiho obličej pohnul – jeho oči se zúžily do tenkých čárek.

„Tak dost! Uvědomte si, že mluvíte s nadřízeným, majore!“ vyštěkl zostra. „Ty vaše samurajské hračky si zkoušejte jinde, pod mým velením se slouží!“

Nagumo se prudce nadechl a zřítověl. Sáh po rukojeti katany.

Kapitánova ruka se pohnula a samuraj si vůbec nevšiml, jak se před jeho obličejem zjevila velká, ošklivě vypadající pistole, mířící mu přímo mezi oči. „Několik okamžiků na sebe oba hleděli. „Jestli přežijeme tohle tažení, majore, můžete mne vyzvat na čestný souboj,“ řekl Grassaguči tiše. „Za dobu, co jsem samurajem, jsem zabil už dva takové arogantní nafoukance jako Vy a pokud nedáte jinak, budete třetí. Ale do té doby“ – výhrůžně se odmlčel a přitiskl ústí pistole blíž k Nagumovu čelu – „budete plnit rozkazy a držet hubu a krok. Protože jinak Vás, Nebesa jsou mi svědkem, odprásknu jako psa.“

Anšičiró Dósó sledoval starého válečníka s dojetím. Není to jeho vina, říkal si v duchu. Byl tak vychován, odkojen všemi těmi slavnými tradicemi, padlými, válečnými bohy. Poslali ho do ztracené bitvy, pak mu hodili na krk vojáky, o které nestál, ale kvůli nimž nemohl dostát svým závazkům. Jeho svět se zhroutil a teď, teď už byl vlastně mrtvý. Jestli jen cekne, kapitán splní svou výhrůžku a zabije ho, bez jediného zaváhání. Poručík Grassagučiho dobře znal, sloužil pod jeho velením již dlouho a do kursu 15/3 – tedy vlastně k Černým Praporům, opravil se v duchu – přišel společně s ním. Jakmile ten něco řekne, mohli jste si být jisti, že to dodrží.

A pokud major udrží své nervy na uzdě, jeho čest ho donutí po návratu žádat satisfakci, což bude mít stejný výsledek. Kapitán byl nejlepší šermíř, jakého kdy Dósó viděl, ačkoli mu bylo naprostou záhadou, jak mohl nabýt takové zručnosti v této čistě samurajské disciplíně.

Zdalo se však, že Nagumo situaci pochopil. Zachoval kamennou tvář, aby dal najevo pohrdání hrozbou smrti, ale neudělal už nic, aby velitele provokoval. Důstojně se vzdálil zpět do stanu polní ambulance.

Kapitán za ním ještě chvíli přemítavě hleděl, než sklonil zbraň. Dósó se ulekl, že se rozhodne, že mu major nestojí za další trable, půjde a zastřelí jej rovnou. Otřásl se. Určitě by mu to prošlo, protože všichni muži kursu jej po první bitvě považovali téměř za boha. Kdyby se hodnost *gua-šin* mohla udělit zaživa a rozhodovali o tom vojáci, Grassaguči by jí dostal. A Naguma nenáviděli; jeho pohrdání všichni podvědomě cítili.

Takže by všichni dosvědčili, že se ten mrtvý vzbouřil proti rozkazům. Polil jej studený pot. Nebyl si jist, jestli by i on sám nezamlčel pravdu. Ačkoli by s tím vnitřně nesouhlasil, bylo by to správné, uvědomil si. Pod Nagumovým velením by dospěli ke katastrofě; Grassaguči byl vojenský génius. Jestli mají nějakou naději, tak pouze s jeho mozkiem na velitelském místě. Píchlo ho u srdce. Ani on sám, druhý nejstarší důstojník kursu 15/3, by nedokázal řídit operace tak promyšleně a rozhodně. Zvedl hlavu. Ať to dopadne jakkoliv, on si je již jistý. Nagumo je minulost. Grassaguči budoucnost.

Kapitán krátce pohlédl jeho směrem, jako by mu četl myšlenky. Poručík sklopil zrak. Pistole zmizela v pouzdře.

Ze zmatku panujícího v táboře se vynořil malý voják s důstojnickou hvězdičkou na límci. Podporučík Tateo Kaori přistoupil k veliteli komanda.

„Dovolte mi s Vámi promluvit, pane!“ Grassaguči mu oplatil pozdrav. „Co se děje, podporučíku? Nějaký problém se zabezpečením?“ Kaori byl pověřen dozorem nad týlovou organizací včetně zbytku Nagumových lidí.

„Ne, kapitáne, vše probíhá podle plánu. Měl jsem... chtěl jsem... ehm, mám takový nápad.“

„Poslouchám, podporučíku.“

„Ti vojáci z Tacuty... no, víte pane... oni byli úplně uneseni tím, jak jsme to těm Kapitolancům nandali.“

Grassaguči si dovilil lehký úsměv. „Chápu. Také jsem tím byl unesen, podporučíku.“

Kaori se zakuckal. „Oni chtějí také bojovat, kapitáne. Uvědomují si, že se nám nevyrovnají ve výcviku, ale chtějí bojovat. Napadlo mne... oni mají pušky a mohli by... no mohli by nám tak trochu nahradit odstřelovače, než nám z kursu pošlou naše vlastní. Zformoval bych je do skupin po dvou, třech mužích a naučil je šplhat do korun palem a střílet odtamtud. Možná by mohli mít i granáty, kdyby nepřítel prorazil k nim, aby...“ Kapitán jej zarazil zvednutou rukou. „Zdá se, že to máte promyšlené, podporučíku. Dejte to všechno do záznamu jako ucelený návrh, přečtu si to během pochodu. Až dorazíme do Subaičigamy, bude dost času na realizaci. A teď se věnujte svým povinnostem. Odchod!“

Kaori srazil paty, zasalutoval a odkvačil. Dósó přistoupil k veliteli. „Zdá se, že je to tu samý generál“ zažertoval krátce. Grassaguči kývl. „Myslím, že je to dobrý nápad. V našem pojetí nejsou ti ashigarové moc použitelní a takhle najdou svoje uplatnění. A ti, kteří ne, budou fungovat jako strážce a hlídky, to se nedá nic dělat.“

Dósó se spiklenecky ušklíbl.

„Až to dá dohromady, měl byste nechat Kaoriho tomu velet, kapitáne.“

„Pravda, pravda. Budeme tomu říkat Kaoriho komanda.“

Generálmajor Simon Westlake se zamyšleně sklonil nad mapou. Modré praporky označující pozice jeho útvarů se ještě včera slévaly v jednolitou masu. Jenomže po poslední noci pronikl přímo do jejich středu nehezky červený vetřelec, okupující kótu 312.

Zabodl krátký pohled do podplukovníka Johna Murraye, který seděl zhroucený proti němu. Chtěl se zatvářit přísně, ale když viděl jeho utrápený výraz, vztek ho úplně přešel.

Měl smůlu, pomyslel si. Dva měsíce úspěšných bojů, bez jediného zaváhání. Skoro dvě stě mil v obtížném terénu, nejdlejší úsek celé kampaně. A taky nejtvrdší jádro veteránů. Čtrnáct vyhraných bitev, menší střetnutí a šarvátky nepočítaje. A právě když už to vypadá na triumfální konec, připlete se do cesty mlýnku na maso, nebo co ho to vlastně potrefilo. Dosud nebyl schopen z jeho slov ani vyzvědět, co se přesně seběhlo a zachránění vojáci na tom nebyli lépe. Všichni se nacházeli ve stavu těžkého šoku, pořád jen mluvili o ohnivě záplavě a o černých vojácích, kteří se zjevovali jako duchové. Potrásl hlavou. Začínal mít podezření, jestli Mishima v zoufalství nepoužila v bojích nějaké zakázané látky, nervové plyny nebo halucinogeny. Ale lékaři, kteří zachráněné prohlíželi, na nic znepokojivého nepřišli.

To bylo velmi mrzuté, protože musel přijmout jako fakt, že nepřítel nějak dopravil do oblasti dostatečné posily – možná to nějak souviselo s tím megakřižníkem – aby na hlavu porazil Expediční skupinu 8, elitu jeho sboru.

Do místnosti velitelství vešel pobočník, zasalutoval a podal mu depeši. Styčný důstojník námořnictva, kterého měl sebou, mu oznamoval, že mishimská ponorka před několika hodinami poslala k čertu celou *Task Group 31*, když proplouvala ve velkém spěchu průlivem Midgardström ve snaze polapit ten megakřižník do pasti. Stiskl rty. Raketová úderná skupina 31 byla hlavní silou Gravetonských sil admirála Sheckleye. Tohle bude pro námořnictvo těžká rána, i když raketonosiče třídy Langley nejsou o mnoho víc než plechové skořápky napěchované po vršek paluby balistickými střelami.

Čím dál tím víc to vypadalo jako past. Odstřelili radarovou stanici, poslali k zemi dvě kompletní letecké hlídky. Námořnictvo i letectvo zuří, vrtulníky se bojí startovat. Megakřižník rozstřílel základnu sboru v Tajapanské zátoce, kde poprvé přistáli na Bouřném mysu a poslal ke dnu dvě hlídkové lodi, které se jí pokusily bránit. Jeho systémy elektronického boje zasahovaly komunikační linky korporace takovým způsobem, že spojení prakticky přestávalo fungovat. Asi bude něco pravdy na těch řečech, že šikmoočci nakupují nejmodernější elektroniku od technomágů z Kybertroniku, pomyslel si zasmušile. Způsob, jakým zaměřili – a sestřelili – leteckou hlídku Duch, vzdálenou od jejich polohy skoro dvě stě kilometrů, napovídal o možnostech Mishimanů hodně.

Takže teď se tohle všechno sype na jeho ubohou hlavu. Nepřítel zahájil protiofenzivu a přeživší nejsou ani schopni mu říct, proti čemu vlastně stojí. Pohled na ten červený praporek ho dráždil k nepřičetnosti.

Uf, oddechl si a posunul brigádýrku, hlavně zachovat chladnou hlavu. Sandstorm to má ke kóte 312 nejbliž, povede úder. Upoutá jejich pozornost sérií menších útoků, než Coakville a Feldt uzavřou past. Jakmile kleště sklapnou, už se jim nepřítel nevysmekne, i kdyby opravdu bojovali jako démoni. Petersen a Hall odříznou ústupové a zásobovací linie. A kdyby to nestačilo, může poslat ještě První a Šestou skupinu, aby operaci podpořily. Posily sice v dohledné době nedostane, ale jeho dva tisíce mužů musí stačit, i když na celý Bouřný mys to není zase tolik.

Když zvedl hlavu od mapy, setkal se s otupělým pohledem podplukovníka Murraye.

Povzbudivě se na něj usmál.

Jonas Sandstorm prohlížel dalekohledem terén před sebou. Byl klidný a navzdory poplašným zprávám z velitelství nechoval o výsledku operace žádné pochybnosti. Jeho Expediční skupina 4 byla nejsilnějším útvarem sboru a skládala se z rozmanitých druhů jednotek.

Pohlédl na levou stranu. V objektivu snadno rozeznal siluety svých průzkumníků, kteří zdolávali svahy kóty 119. Až obsadí vrchol, zřídí tam pozorovatelnu, potřebnou k napadení předsunutých mishimských pozic, které kryjí přístup ke Krvavému vrchu – jak už mariňáci překřtili kótu 312 – od jihozápadu. Pak bude pochodovat dál k severu, zničí i další palposty a vyvine proti nepříteli tlak po celé čáře bojové linie. Pokud soupeř vydrží, vyčká příchodu dalších jednotek, které se blížily z východu a severovýchodu, ale věřil, že to nebude nutné. Celá dvoutměsíční kampaň nenavštěvovala tomu, že špatně vyzbrojení a nedostatečně vycvičení ashigarové dokáží klást nějaký významnější odpor. A těch pár skupin samurajů se vždycky podaří rozstřílet, i když si tu a tam vyberou krvavou daň.

Tok myšlenek plukovníka Sandstorma přetřhlo náhlé zahřmění po levé straně. Zaměřil tam ihned svůj dalekohled; záhy rozpoznal, že kdosi z průzkumníků zřejmě šlápl na pěchotní minu. Zatrnulo mu v kostech. Pokud je čekají z téhle strany, pak... domyslet nestačil. Z vrcholku kóty, na který se mariňáci tak pracně škrábali, zaznělo štekavé staccato kulometů. Pak celý prostor ožil hemžícími se temnými stíny, které se vrhly do útoku ze svahu a křičely svůj bojový pokřik, až uši zaléhaly. Zaskroval a obrátil se zpátky. Zatímco on sám byl více na jihu, na temeni menšího kopce, většina jeho mužů pochodovala údolím mezi oběma vrcholy, kde se tísnila hlava na hlavě. Panovalo úmorné vedro a všudypřítomná vlhkost zalézala pod jakékoli oblečení.

Nižší velitelé reagovali podle předpisů; zalehli, shromáždili své muže a vyrazili směrem k ohnisku boje. Jejich opatrný postup byl sice předpisově správný, leč bohužel neúčinný; pouhým okem viděl, že útočníků je značná síla a průzkumníci je rozhodně vlastními silami neodrazí. Chopil se vysílačky a začal vydávat zuřivé povely; bohužel jeho minometry byly nesený v rozloženém stavu a bude chvíli trvat, než je dají dohromady.

Nepříteli to tak dlouho netrvalo.

Zpoza kóty 119 se přiřítala kvílející salva a přistála jen kousek od stezky, po níž se vinul stohlavý had kapitolských ozbrojenců. Ozval se jekot a výkřiky postižených. „Zdravotník! Zdraavotník!“ Další salva už mířila do černého. Ráz na ráz dopadaly miny s charakteristickým pištěním přímo doprostřed mariňáckých kolon, trhaly bezbranné muže na kusy a zkrvavená torza a beztvare čáry masa rozmetávaly na všechny strany. Zavřel oči nad tou hrůzou. Mishimska artilerie byla ukrytá na odvrácené straně a on neměl nikoho, kdo by ji dokázal zaměřit. Vojáci na stezce již propadli panice, utíkali všemi směry, křičeli a snažili se ukrýt před tou zkázou. Měl nejméně sto mrtvých a bezpočet raněných ještě předtím, než se vůbec střetl s nepřítelem.

Jásavý pokřik útočníků valících se ze svahu kóty 119 dolů mu připomněl, že není všemu konec. Minometná palba již ustala, jak hrozilo, že zasáhnou vlastní lidi, ale nepřátelé v podivných černých battledresech – možná jsou to nějakí žoldněři, pomyslel si otupěle – již zvalcovali squady průzkumníků a plnou silou se obořili na rozprášenou kolonu. Byl to natolik šokující zážitek, že dokonce i ostřílení veteráni elitních jednotek odhazovali zbraně a zvedali ruce nad hlavu, tváře zkřivené hrůzou a výrazem nevíry.

Podařilo se mu zformovat druhou kolonu, která postupovala jižněji. Squady se urychleně rozvíjely do rojnic a minometry byly konečně sestaveny a v kvapu zaměřovány. „Pal!“

Vystřelit stačili sotva jednou. Pak se odzadu, z jejich týlu, přiřítala další dávka ohně a oceli. Kolona okamžitě zalehla, rázem ztratila jakoukoli soudržnost. Minometné družstvo bylo zasaženo hned první salvou; obsluha byla prostě pryč a pokroucené zbytky hlavní svítily žářem. Jako by měli ty zatracené krámy zaměřené předem... na jediné místo, kam mohl on postavit ty svoje. Naštěstí neexplodovala munice, jinak by z nich už nic nezbyvalo.

A pak se, jako pokračování strašlivého snu, zvedla další vlna útočníků na jihu, kde podle představ plukovníka Sandstorma neměli vůbec co dělat. Černooděnci bleskurychle obklíčili kapitolské uskupení a nyní ho drtili vražedně přesnou palbou z kulometů a podpůrných zbraní.

Kolik jich vlastně zbylo na kótě 312, napadlo kapitolského velitele nesouvisle. Rozum mu ještě stačil odpovědět, že žádní, ale to už chatrná a nekoordinovaná obranná linie povolila pod prudkým náporem Mishimanů a poslední vůle k odporu Expediční skupiny 4 se zhroutila. Dvacet minut od prvního výstřelu se úderné týmy Černých Praporů setkaly uprostřed bojiště a nejpočetnější jednotka

Expedičního sboru ztratila devadesát dva procent bojové síly. Zbytek, jehož částí byl i plukovník Jonas Sandstorm, padl do zajetí nepřítele.

Major Alan Robertson byl veteránem pralesních válek. Sloužil u *Marine Corps* od šestnáctého roku svého života. Většinou sice u týlových složek, kde se nepostupovalo tak rychle, přesto byl ve čtyřiceti majorem a těšil se, že do důchodu odejde v hodnosti plukovníka.

Tažení Expedičního sboru *StormCape* mu připadalo jako vhodná příležitost k dalšímu služebnímu postupu, obzvláště když se mu dostalo příležitosti velet předsunuté zásobovací základně, která zajišťovala logistickou podporu skupinám čtyři až osm.

Major měl k dispozici poslední zprávy, takže věděl, že Johna Murraye a jeho lidi potrefilo cosi ošklivého. Nijak ho to nevzrušovalo, byl spíše udiven, že se něco takového může stát. U *Marine Corps* nebyli na takové věci zvyklí.

Ne že by si Robertson připouštěl jakékoli potíže. Věděl, že severně od něj operuje Skupina 4 Jonase Sandstorma a uskupení Coakvilla. Na dohled od tábora právě tábořili příslušníci Expediční skupiny 5 podplukovníka Feldta, kteří se tu zastavili na svém pochodu ke kótě 312, aby doplnili zásoby a odložili raněné a nemocné.

Do jeho stanu náhle vstoupil službukonající poddůstojník: „majore, hlídka sedm hlásí podezřelý pohyb v severním směru.“

„Máme identifikaci, seržante?“

„Ne, pane. Jsou zatím dost daleko, nedokážeme rozeznat, o koho se jedná. Na rádiové signály neodpovídají.“

Robertson se zamyslel. Věděl, že v dusném vlhku džunglí vysílačky často selhávají. A věděl, že se nejspíš jedná o vojáky Skupiny 4, kteří sešli ze směru a nyní se pokoušejí dostat alespoň na základnu. Přesto nesmí nic zanedbat.

„Vyhleďte pohotovost a pošlete jim vstříc průzkumáky, beztak se jenom flákají. Informujte mne, kdyby se něco dělo.“

„Rozkaz, majore.“

Za dozorcím sotva zapadla celta vchodu a major se znovu natáhl do své hamaky. Pozvedl láhev brandy a zhluboka si přihnul. Jeho tělem se rozlil mír a klid.

Ten vzdálený rachot jej zpočátku ani nevyrušil.

Nevysoký chlapík s neklidným výrazem a třídním strništěm nervózně bubnoval prsty o desku přenosného stolu. Podplukovník Robert Feldt čekal na hlášení, čekal na informace, co se vlastně děje.

Celá ta situace nedávala příliš smysl. Nepřítel tady přece nemohl být! Měli ho hlášeného na severu, kde se uchytil na kótě 312. Jeho zvědové sice tvrdili, že zaslechli vzdálené zvuky kanonády, ale předpokládal jistojistě, že se jedná o Sandstormovy baterie, které likvidují předsunutá stanoviště šikmookých.

První zprávu majora Robertsona mu doručili před dvěma hodinami a on stále nevěděl, na čem vlastně je.

Hlášení bylo dosti zmatené. Vypadalo to, že táboroví průzkumníci, z pohodlně dlouhým nicneděláním, si hloupě vlezli do léčky nepřítele a pěkně to schytali. Ale Mishimané museli být dosti slabí, patrně jen předvoj či zajišťovací oddíl, neboť proti palpostům tábora si zaútočit netroufli a spokojili se jen s nepříliš důrazným ostřelováním.

Ihned vyslal první rotu, aby bočním obchvatem vytlačila útočníky z pozic a přinutila je odkrýt karty, ale jeho vojáci museli pochodovat obtížným terénem.

Teprve teď se rozdrncela vysílačka. Spojář ihned reagoval a podplukovník dostal na drát kapitána, velícího oné rotě. Dozvěděl se, že nepřítel se stihl opevnit, mají palposty a slušnou palebnou sílu. Chvilí studoval mapu. Tihle mu nesmí utéct, rozhodl se. Jinak na něj při Sandstormově a Coakvillově horlivosti nic nezůstane. Neví sice, jak se sem ti nepřítel vůbec dostali, ale patrně mu je seslal Bůh, aby mu dopřál také trochu skutečné války.

O půl hodiny později již byla hlavní síla Expediční skupiny 5 na pochodu do první linie. V polovině cesty zrychlili, neboť hlášení velitele předvoje oznamovalo, že nepřítelé pozvolna přibývají a on

čelí narůstajícímu tlaku. Už dávno musel přejít do obrany a neznámí ozbrojenci v černých uniformách na několika místech infiltrují jeho pozice.

Na dohled bojiště přišel rozkaz uspořádat se do bojové formace a kolona na okamžik zastavila. Na to, co přišlo potom, Robert Feldt do smrti nezapomene.

S hromovým kvílením rozzuřených pralesních démonů se přiřítla první salva min, pak další a další. Podplukovník na vlastní oči viděl instruktážní film o účincích přehradné minometné palby; nikdy jej ale nenapadlo, že se ocitne sám v jejím středu. Co bylo úplně nejhorší, salvy je zarámovaly a znemožňovaly komukoli ze smrtícího čtverce odejít. A zatímco přeživší zbytek mužstva se tiskl k zemi, zaznělo z okolních stran frenetické „*Banzaai!*“ a přímo proti nim se vyřítily stovky nepřátel.

Major Robertson se třásl jako osika. Do tábora právě dorazily poničené zbytky Expediční skupiny 5. Pokud uměl počítat, nebylo to více než padesát šedesát mužů. Podplukovníka Feldta přinesli v hlubokém bezvědomí poté, co jej zasáhla střepina vybuchnuvší miny.

Ten nedůrazný útok na tábor byl pouze léčka, došlo mu teprve nyní. Měl jen vylákat Feldtovy muže z jejich jinak relativně bezpečného postavení. Na cestě vpřed byla naličená past, která zcela bezchybně sklapla.

Zadíval se vystrašeně do tmy. Náhle zaslechl cosi jako zvuk vojenské trubky. Zabystřil zrak i sluch. K bráně tábora se blížila dvojice mužů v černých uniformách. Jeden nesl kus špinavě bílé látky na tyči, druhý kráčel sebejistě vedle něj. Zastavili na dohled od prvního palpostu.

„Jménem Jeho Veličenstva Šóguna vás vyzýváme, abyste přestali klást odpor a složili zbraně!“ zvolal ten sebejistý perfektní angličtinou. „Nemáte žádnou naději a jen budete zbytečně prolévat krev. Vaše skupiny čtyři a pět jsou zcela zničeny a zahrnány na ústup. Tento tábor je neprodyšně obklíčen. Pokud během hodiny nedostaneme odpověď na tuto nabídku, srovnáme celý prostor se zemí dělostřelbou.“

Muž se otočil a chystal se odejít.

Majoru Robertsonovi zatrnulo v kostech.

Vzdát se bez boje? Na první pohled nemyslitelné. Na druhý ale velmi, velmi lákavé. Jestliže nepřátelé dokázali během tří hodin úplně zničit Feldtovo uskupení, jakou šanci má on sám, který disponuje nesrovnatelně menšími silami?

Kousl se do rtu. Když se vzdá, asi se už nikdy nestane plukovníkem.

Když se nevzdá, možná se plukovníkem stane. In memoriam.

V hlavě mu trochu hučelo a cítil, jak přerývaně dýchá, ale zvládl to. Jednu hodinu před půlnocí vydal *major* Alan Robertson tábor číslo 4 nepříteli.

Seděli u mapového stolu ve štábní místnosti, stejně jako před 36 hodinami. Jenomže situace byla diametrálně odlišná. Zatímco John Murray se již vzpamatoval z nejhoršího, na ubohou hlavu generálmajora Simona Westlakea se sypala jedna rána za druhou.

Celý symetrický obrazec na mapě se nyní zhroutil. Praporečky s čísly 8, 4 a 5 musely ze hry pryč a navíc se nepřítel zmocnil i předsunuté základny sboru, tábora č.4. Generál cítil, jak mu tlouče ve spáncích krev. Vzadu v hlavě se mu ozývalo zuřivé bušení. Přinutil se jej ignorovat a znovu přehodnotit všechna fakta.

V uplynulých dvou měsících se střetl s dvěma mishimskými brigádami, dokázal je postupně rozdělit, izolovat a v přímých střetech prakticky úplně zničit. Zbyla jen hrstka, obklíčená Skupinou 8 Johna Murraye, která chystala poslední, spíše symbolický coup.

Jenomže ten se nějak zvrtil. Vysazení posil spolu s podporou megakřižníku přivedilo náhlý zvrat v bitvě a Murray byl s těžkými ztrátami odražen.

To všechno se mohlo stát, s tím se počítalo. Jenomže co ty další věci?

Neznámí černí vojáci pronásledovali ustupující uskupení natolik důrazně, že mu vůbec nedopřáli odpočinek. Když se zbytky Skupiny 8 zachytily na kótě 312, byly na pokraji úplného vyčerpání a co hůř, psychického zhroucení. Nepřítel nelenil, přisunul všechny své síly a koordinovaným a přesně načasovaným útokem s plnou palebnou podporou oslabený kapitolský odřad rozdrtil.

To bylo již velmi mrzuté; natolik zkušený polní velitel jako Murray se neměl dopustit takových školáckých chyb. Jenomže šok, který mu byl způsoben, musel jeho schopnost velení vážně narušit,

to se mohlo stát každému. Generál věděl, že psychická odolnost je hlavním problémem korporečních armád; respektive všech lidských armád a kapitolských zvlášť.

Povzdechl si. Osud Skupiny 8 měl ostatní varovat; alespoň on se snažil, aby pochopili závažnost situace. Jenomže se asi snažil málo.

O katastrofě, která postihla Jonase Sandstorna, nevěděl téměř nic, ale pomalu mu začínalo svítat. Plukovník nevyslal dálkový průzkum nebo jej Mishimané zničili, to netušil. Ale zatímco je čekal opevněné na kótě 312, oni už tam dávno nebyli; jejich fyzické rezervy v něm vzbuzovaly úžas. Prostě mu vyrazili vstříc a zaskočili jej ještě předtím, než zaujal bitevní pozice. S kolonou na pochodu padl do pasti a jeho uskupení muselo být prakticky vyhlazeno. Neměl představu, kde se to mohlo odehrát, ale logický předpoklad a znalost trasy Skupiny 4 mu napovídaly, že toto dějství tragédie jeho sboru se patrně odehrálo někde poblíž kóty 119.

Jenomže ani s tím se nespokojili; časově to vycházelo kolem dvanácté, ale už v osmnáct hodin následujícího dne udeřili na tábor č.4, vzdálený téměř čtyřicet mil těžkým, špatně prostupným terénem. A to mezitím ještě dokázali nalíčit past na Skupinu 5 Roberta Feldta a když ta spěchala táboru na pomoc, vymazat ze světa i ji.

Otřásl se. Zdálo se mu, že nestojí proti lidskému nepříteli, ale proti démonické mysli, která kdesi v povzdálí předvídá každý jeho tah. A ani ti muži nemohli být ledaskdo; výkon který podali, byl neuvěřitelný. Skoro byl ochoten začít věřit na nadpřirozené síly; ostatně kdo ví, jestli se žlutási nespřáhli se silami Temnoty. Kdopak kdy slyšel, aby vojáci pravidelné armády nosili černé uniformy?

Když si uvědomil důsledky, ochromil jej nenadálý, živočišný strach. Coakville je tam sám, stojí proti neznámému, nevyzpytatelnému nepříteli, který ovládá všechny finesy boje v džungli; navíc s velitelem, který je zřetelně velmi schopný taktik a když se to vezme kolem a kolem, i stratég. Jeho postup rozpoltil síly sboru vpůli; stojí nyní mezi nimi. Coakville je na severovýchodě a Hall ještě dál; oba zůstali bez logistické podpory. Zásobovat je vrtulníky nebude možné, dokud marína nebo luftáři neohlásí, že je megakřižník ze hry, takže jsou odkázáni sami na sebe. Nepřítel je odřízl od hlavní základny, tábora č.2 a vyloďovací prostor, tábor č.1 v Tajapanu, je na hadry po nájezdu toho mishimského megamonstra. Z druhé strany je Petersen, který se aspoň může spolehnout na svou základnu, tábor č.3. První skupina majora Reynoldse a Šestá kapitána Rindella jsou zajišťovací jednotky bez speciálních sil; ale potřebovat je bude taky. Proti takovému nepříteli nesmí zaváhat, nýbrž vrhnout do boje všechno.

Otočil se ke svému operačnímu důstojníkovi.

„Sestav hlášení pro *SpeFCOM*, Bille. Požádej, ať nám pošlou brigádu. Celou. Aspoň.“

Operační beze slova polkl. Celý poslední měsíc ujišťovali vrchní velení, že další posily nebudou třeba. Tohle bude studená sprcha.

„Ale generále...“

Westlake po něm mrsknul rozzuřeným pohledem. „Co chceš sakra říct tím 'ale generále!'“ vyprskl zhurta. „Máme třicet procent ztrát za dvouměsíční kampaň. A dalších třicet procent ztrát za poslední tři dny, tak k čertu nestůj a udělej, co ti říkám!“

Pobledlý důstojník zsalutoval a odešel. Generálmajor Simon Westlake upřel vyčerpaný pohled nejprve na Johna Murraye a pak na mapu, jako by se v jednom či druhém mohla skrývat nějaká odpověď.

Žádnou však nenalézal.

Tohle je první problém, se kterým si nevím rady, pomyslel si zasmušile Grassaguči. Máme už skoro dvě stovky zajatců a já nevím, co s nimi. Ani kam s nimi.

Tábor č.4 byl čtvercový prostor vymýcené džungle, obehnaný drátem a celým systémem výstražných a obranných zařízení. To všechno jim padlo do rukou bez boje. Jen maskování proti vzdušnému průzkumu bylo hodně odfláknuté; Kapitálci si byli jisti svou absolutní leteckou převahou.

Povolal podporučíka Kaoriho a nařídil mu tento nedostatek odstranit; bylo třeba natáhnout sítě a zavěsit na ně uříznuté vršky palem, aby se tak vytvořil dojem neporušené džungle. Jeho muži, které hodlal trénovat, se alespoň pocvičí ve šplhu na stromy, až je budou opatřovat.

Povzdech si. Od této chvíle se charakter boje změní, čehož trpce želel. Nicméně nepřítel již bude patrně dosti poučen a víckrát se nalákat nenechá. Tři tvrdé lekce ve třech dnech s ukořistěním tábora jako třešničkou na dortu poučí prakticky každého, tím si byl jist. A byly zde i jiné důvody. Ačkoli sázel především na rychlý manévr, věděl, že základnu bude potřebovat. Samotřejmě by bylo lepší vybudovat svoji vlastní, o které by nepřítel předem nevěděl, ale použití téhle šetřilo takové množství vynaložené práce a času, že to vyvažovalo všechny nevýhody. A ukořistěné zásoby v tomto množství by stejně nedokázali odnést.

Z mumraje panujícího v táboře se vynořil jeho pobočník, podporučík Nišizó Išiawara, a zamířil rozhodným krokem přímo k němu.

„Našli jsme něco, co vyžaduje Vaši pozornost, kapitáne.“

Věcí, která vyžadovala jeho pozornost, byla skupina mishimských zajatců. Bylo jich sotva třicet, většinou ashigarové – Kaori bude mít z přírůstku radost, uvědomil si – ale také půl tuctu důstojníků. Ukázalo se, že se jedná o přeživší členy štábu a velitelského oddílu brigády Tacuta. Byli mezi nimi tři podplukovníci, dva majori a kapitán, samé vyšší šarže. Krom kapitána, který sloužil v týlových jednotkách Tacuty, byli všichni ostatní těžce ranění.

Jak se na ně díval, kolem pobíhali vojáci s nosítky a zdravotníci komanda. Nadechl se. Bude muset před ně předstoupit a říct jim, že je velitel oblasti a oni všichni jsou mu podřízení. Cítil, jak se mu zpotilo čelo. Jednoho vzpurného majora zvládne, tím si byl jistý. Ale celý ansámbl? Nemůže je přece všechny zastřelit! Nebesa, poraďte co dál, pomyslel si s úzkostí.

Zaslechl za sebou zakašláání. Když se otočil, stál za ním major Nagumo s rukou na pásce.

„Pokud dovolíte, kapitáne,“ řekl neutrálním hlasem dívaje se kamsi mimo něj, „ujmu se starosti o tyto muže. Vzhledem k jejich zdravotnímu stavu je bude nutné seznámit s pravým stavem věcí poněkud obezřetně, aby nedošlo ke zbytečným... nepříjemnostem.“

Grassaguči sešpulil rty. Tak Nagumo nabízí pomocnou ruku, hledíme. Anebo chce využít situace a poštvat proti němu i další samuraje? Krátce vše promyslel. Ať se to dozvědí jakoukoli formou, stejně jej budou považovat za úhlavního nepřítele. S tím se prostě musí nějak vyrovnat. Konečně, jsou zranění a jeho lékař je jistě prohlásí za neschopné služby, i když to ponese riziko, že budou dělat potíže přímo v táboře.

„Dobrá, majore, souhlasím. Převezměte je do své péče a dohlédněte, ať se seznámí se situací a dostane se jim řádného ošetření.“

Nagumo, stále hledící mimo něj kamsi do tmy, zvedl ruku v pozdravu.

„Dle rozkazu, kapitáne.“

Hiroši Itaja svíral křečovitě úchyty svého křesla. Velitelský můstek *Owari* v ničem nepřipomínal stejné prostory na pozemských lodí minulé éry. Spíše byl podoben můstku kosmické lodi, přečpanému počítači a elektronickými systémy.

„Další tři cíle na dvou hodinách,“ vyštěkl operátor od svého pultu. „Celkový počet dvanáct, identifikace ukončena! Jsou to Slammery, pane“ dodal na vysvětlenou.

Komodor se otřásl. Sice to čekal – Kapitál již prakticky všechny své starší modely vyměnil za robustní stíhací bombardér Tonward F-150E Strike Slammer, ale přesto mu to na náladě nepřidalo. No co, řekl si v duchu, lepší letadla než balistické střely.

Hlášení kapitána Nakataky obdržel už včera. Takže jeho předpoklad vyšel, snažili se ho odříznout a lapit. Proti šesti raketovým lodím by neměl ani megakřižník mnoho šancí, pokud by se dostaly na účinnou vzdálenost.

„Odpalují střely!“ vrátil jej do reality operátor. „Rovných dvanáct kousků!“

Střílí z hodně velké dálky, přemýšlel horečně. Bojí se, aby je nepotrefilo to samé co tu patroulu před třemi dny. Jenomže takhle nám poskytnou dost času na zaměření cílů. Sledoval na monitoru stopy blížících se raket. Přimkly se k hladině a snažily se zmizet sledovacím systémům, ale radar je měl dobře zachycené a dokázal je sledovat bez potíží.

„Mám na displeji dalších šest cílů, na jedné hodině! Identifikace probíhá, 43 procent, 67 procent, dokončeno! Jsou to Crusadery, námořní verze! To znamená balistické rakety! Komodore?!“ obrátil se k němu s otázkou v očích.

„Aktivujte Protokol 1“ řekl s klidem v hlase Itaja. Věděl, co to bude znamenat. Tato záležitost podléhala nejvyššímu stupni utajení a její prozrazení by mohlo mít neblahé následky. Rozkaz zněl použít jen v nejvyšší nouzi... jenomže jestli tohle nebyla nejvyšší nouze, tak už nic na světě.

„Aktivace Protokolu 1 připravena,“ hlásil druhý operátor. „Váš klíč, pane.“

Komodor přitiskl svou kartu, obsahující autorizační kód, ke snímači. Krátce píplo a poslední dosud zhasnutý monitor zazářil namodralou barvou.

„Protivzdušná, proveďte protiopatření! Ať se nám tu neproměňují jako na přehlídce!“

Operátor řízení palby potvrdil příjem, provedl uzamčení cílů a odpal řízených střel. Crusadery se nicméně pohybovaly na hranici účinného dosahu a pokud včas obrátí, střely je již nedostihnou. Zatím tak nicméně neučinily, zatímco dva tucty Slammerů již byly mimo dostřel.

„Protokol 1 aktivován, pane,“ řekl Operátor 2 klidně. „Nebeské oko je aktivní. Mám síťové zaměření všech udaných objektů... Nebesa! Mám dalších devět objektů na sedmi hodinách, klouzavý let nízko nad hladinou. Naše mašiny to vůbec nechytily, pane, nebejt ty kybernetický družice, tak...“ Hlas se mu zadrhl v hrdle. „Nemám identifikaci, předpoklad je ty nový Monsterhawky, ten krám musí mít dostřel přes tisíc mil. Letí z ostrova Guataclan, takže tam mají novou stanici, nejspíš.“

Litanií přehlušil chladný hlas Operátora 1.

„Crusadery odpalují střely a obrací. Čas do zásahu tři minuty čtrnáct, čas do kontrazásahu jedna minuta dvacet pět.“

„Mohou nám ještě uniknout?“

„Ne, rychlostí už ne, příliš ztratily při náletu. Kdyby odpálily o minutu dřív, možná, ale teď je to na jejich systémech.“

„Předejte navedení na ně Nebeskému oku, poručíku. Nechci, aby z toho vyvázly.“

„Provedu, komodore.“

Itaja se obrátil zpátky na Operátora 2.

„Hodnocení situace?“

„Monsterhawky jsou největší hrozba. Mají aktivní i pasivní *stealth*, nedokážu je zatím ani přebrat hlavním radarem. Mám je jenom na pomocných systémech, když jsem jim předal údaje z Oka. Počítač testuje sledovací režimy, ale...“

„Co ale?“

„Nedokážeme na ně v tuto chvíli navést naše střely, pane. Pokud mohu doporučit, je čas na akci Blesk.“

Komodor se krátce zamyslel.

„Souhlasím, poručíku. Provádím autorizaci... potvrzeno.“

„Děkuji, pane. Zaměřuji Nebeské oko.“

Námořní kapitán Jack Walville s uspokojením sledoval průběh akce na svém palubním monitoru. Koordinace úderu proběhla perfektně. Slammery poručíka Howarda odvedly dobrou práci při upoutání pozornosti nepřítele a on sám si dal záležet, aby se svou pracně shromážděnou a narychlo přezbrojenou průzkumnou skupinou propašoval balistické střely Thorhammer co nejbliž k cíli. A zatím hlavní trumf útoku, devět zbrusu nových raket Monsterhawk, vypálených z ostrova Guataclan, směřovalo nerušeně k nepřátelskému gigantu.

Kapitán nepochyboval, že megakřižník si s protilodními raketami Super Harpoon IX, a patrně i s jeho Thorhammery nějak poradí. Sázel nicméně na novou techniku a moment překvapení. Směr útoku vybrali velmi pečlivě a dokonce s ohledem na teplotu vodních proudů, nad nimiž poletí.

Mohly je zachytit buď sledovače pasivních systémů – jenomže díky dokonalé okolní síti Monsterhawky celou cestu nic nevysílaly, jen přijímaly informace – nebo vícebodový radar vybavený softwarem poslední generace, který dokázal lokalizovat i předpokládané objekty.

Posledních pár kilometrů. Monsterhawky sestoupily do půl metru nad hladinou a rozevřely své kursy do pomyslného vějíře, aby napadly obří loď z více stran.

Temnou noční oblohu protrhlo devět zářivých blesků.

Kapitán Walville sebou trhl taky.

Odkudsi shůry přilétlo devět namodralých paprsků. Laserové zbraně střílí rychlostí světla a ve chvíli, kdy jsou vidět, už zasáhly. Devět supermoderních balistických střel zmizelo v ohních explozích.

Tohle není možné, pomyslel si kapitán zničeně. Co to tam nahoře je, co jsme přehlédli, stratosférická vzducholod'? Jeho počítač mu vzápětí odpověděl, že se střílelo z oběžné dráhy. Takže družice. Kde vzala Mishima vojenské družice nad Venuší? Ty má přece jen Bauhaus a Kybertronik... Kybertronik... v kapitánově hlavě varovně zablikalo světélko. Jestli kyberáci půjčují své systémy šikmookej... to je informace, za kterou by celé tohle fiasko stálo; minimálně by měl sakra dobrou výmluvu. Sepnul komlink.

„Základno, tady skupina Raven. Viděl jsem něco moc divného a mám pocit, že...“ větu nedokončil. RWR jeho letounu s volacím znakem C108 se rozeřvalo na plný výkon a na displeji naskočil profil mishimských protiletadlových střel dalekého dosahu *Dairatsu Ki 100 Torju II*, které je rychle doháněly. Roj Crusaderů se okamžitě rozpadl do divokého manévrování na hranici snesitelného přetížení, aby raketám unikl.

Torju znamená v japonštině 'Drak zabiják' a draci se teď řítí k cíli rychlostí blízkou Mach 8. Kapitolská letadla vychrlila mračna klamných cílů, rušiček a pasivních i aktivních systémů, ale družici naváděné střely se ze své cesty svést nedaly. Těsně předtím, než jeho stroj explodoval v dešti zářivých jisker, uvědomil si kapitán Walville, že už nikomu o svém podezření nestihne povědět.

Z paluby *Owari* se zuřivě blýskalo, jak megakřížník odpaloval jednu salvu obranných prostředků za druhou. Postupně se mu podařilo zničit všechny balistické rakety, ale jejich prostředky k překonání obrany pohltily celou sledovací kapacitu. Tak se stalo, že nejdéle a nejpřesněji zachycené rakety, Super Harpoony poručíka Howarda, dorazily jako jediné do finále.

Megakřížník některé zmátl salvou klamných cílů odpálenou v poslední chvíli a další dva dostaly automatické kanóny. Nicméně i přes všechnu snahu a úhybný manévr lodi tři štíhlé smrtící doutníky *Owari* zasáhly.

První raketa se pokusila probít pancíř na čáře ponoru, ale hlavice sklouzla po sešikmeném boku a výbuch sice otrásl celou lodí, ale mohutné vrstvené pláty neprorazil. Druhá zaútočila z převýšení, ale sklon pancéřové paluby megakřížníku měl stejný efekt jako v předchozím případě. Exploze smetla automatická palebná stanoviště 41 a 42 a zničila pohotovostní místnost protipožární hlídky. Třetí zasáhla zád' lodi a síla výbuchu poškodila otáčecí mechanismus věže X, čímž zablokovala obří šestisetmilimetrová děla v poloze v ose plavidla. Také zničila záložní radar řízení palby.

„Obloha čistá, komodore. Ani Oko nic nevidí. Mám deaktivovat Protokol 1?“

Itaja zavrtěl hlavou. Věděl, že zatím měli štěstí, které se ale nemusí opakovat.

„Ne, nechte ho v činnosti.“ To bude pěkně mastnej účet, pomyslel si; hlavně za těch devět laserových úderů. Ale co, hlavní je zachránit loď.

„Jaká je prognóza dalšího vývoje?“

„Crusadery jsou ze hry, ale pokud mají na ostrově Guataclan opravdu základnu, můžou to po nás prát pěkně dlouho. I když bez té koordinace nemají moc šancí, zejména pokud necháme Oko v činnosti. Slammery se mohou vrátit, nejspíš i s posilou, ale přistání a přezbrojení jim zabere nějaký čas. Hádám, že aspoň čtyři hodiny. Mezitím na nás mohou udeřit místní síly, ale myslím, že s těmi si poradíme, pokud nepředvedou nic lepšího než přede mnou.“

„Děkuji, poručíku.“ Komodor pozvedl hlavu a aktivoval kanál kormidelny.

„Kormidelníku, naberte kurs k atolu Tainan. Nebudeme tady okolkovat, obzvláště ne za téhle situace. Maximální rychlost.“

Cvak.

„Výkonný, ať ke mně přijde velitel vrtulníkové letky. Mám pro něj speciální úkol.“

Grassaguči stál a přikyvoval, jak mu podporučík Kaori ukazoval schéma řešení nápadu se zajatci – musí pro ně postavit ohradu z ostnatého drátu, který jim tu zanechali kapitolské zásobovači.

Zalitoval, že nemá k dispozici letecké mechaniky – mimo jiné ukořistili i pohotovostní vrtulník, ale neměl nikoho, kdo by jej dokázal pilotovat.

Diskrétní zakašlání jako vždy patřilo jeho příkazníkovi. Zvedl obočí.

“Ano, podporučíku?”

“Jeden z těch zachráněných důstojníků si přeje s Vámi hovořit, kapitáne.”

Grassaguči srahl obočí. “Který?”

“Kapitán Kuratomi, pane.”

„Dobrá, přijmu ho velitelském stanu.“

Příchozí byl malé postavy, subtilní, leč mrštný typ člověka. Svižně zasalutoval a zdálo se, že nemá s komunikací žádné potíže.

„Pane, kapitán Hiroši Kuratomi, náčelník týlové služby brigády Tacuta. Dovolte mi s Vámi promluvit.“

Černě oděný důstojník mu pokynul.

„Posaďte se, kapitáne, a povězte mi, co Vás přivádí.“

Návštěvník přijal a usadil se na kapitolskou plátěnou stoličku.

„Hlásím se do služby, veliteli. Váš lékař mne shledal zdravým a protože již nemohu zastávat svou původní funkci, očekávám Vaše rozkazy k mému zařazení.“

Grassaguči překvapeně přimhouřil oči. Tohle opravdu nečekal.

„Vítám Vaše nadšení, kapitáne,“ řekl zvolna, ale možná jste si již povšiml, že První komando Černých Praporů není jednotkou toho typu, jak je znáte z Vaší dosavadní praxe. Vlastně, pokud mohu říci, snažíme se dělat všechno jinak.“ Odmlčel se a zahleděl zpytavě na svůj protějšek. Je asi starší než já, přemýšlel horečně. Služebně určitě. Vypadá jako horlivec, ale proč ho ještě nepovýšili výš? Možná ta jeho veselost nedělá samurajským zamračencům dobře.

Kuratomi se mu podíval do očí.

„To všechno, co mi říkáte, je velmi vzrušující, kapitáne!“ zvolal nadšeně. „Možná jste udiven mou reakcí, ale věřte mi, že jsem opravdu nadšen! Vaše jednotka je nejlepší vojenský útvar, s jakým jsem se za dobu své kariéry střetl a právě ty nové a neotřelé způsoby jsou tím, co jej dělá tak zvláštním. Pochopil jsem, že major Nagumo je stejně zarytý hlupák a konzervativce jako moji kolegové ze štábu; takoví lidé nikdy nepochopí význam tohoto ideového průlomu! Věřte mi, poprvé od kadetní školy mám chuť sloužit v poli! Velet takovým mužům, to je něco, co si opravdový voják nesmí nechat ujít!“

Grassaguči byl překvapen tím vodopádem slov, nedal ale na sobě nic znát. Přestože týloví důstojníci nebývali zdatní velitelé, zdálo se mu, že kapitán se nikterak nepřeceňuje; byl opravdový voják. Protože podle jeho měřítek se skutečný voják pozná podle toho, že se nehandrkuje o maličkosti a privilegia svého stavu a když je třeba, jde bojovat do první linie s puškou v ruce. Povstal a návštěvník se ihned vypjal do pozoru.

„Nemyslel jste si snad, kapitáne, že Vás nechám zahálet, že ne?“ dotázal se s úsměvem Grassaguči.

„Prozatím bych chtěl, abyste se připojil k podporučíku Kaorimu. Je to můj velitel týlu a zároveň vede výcvikový program pro vojáky, kteří se k nám přidali během mise. Byl bych rád, abyste mu předal co nejvíce svých zkušeností a sám se pokusil pochytit naše zvyklosti. Pokud se Vám to podaří, budete nám jistě platným pomocníkem. Prozatím můžete jít.“

Kuratomi srazil paty, zasalutoval, provedl ukázkové čelem vzad a vypochoďoval ze stanu.

Kaori asi zažije menší šok, ušklíbl se v duchu Grassaguči. Ale oba si mohou být prospěšní a nějak se s tím vyrovnají.

Měl nejasné tušení, že Hiroši Kuratomi bude pro jeho poslání velkým přínosem.

A nejen pro svůj neortodoxní postoj.

Viceadmirál Sokemu Tomozawa si právě vychutnával saké. Společnost mu dělala jeho oblíbená gejša Mioko, která právě recitovala z dlouhé samurajské básně.

Čúšó Tomozawa byl příjemně naladěný. Poslední hlášení z Bouřného zálivu ukazovala, že komodor Itaja, nedávno povýšený důstojník z nepříliš starobylé rodiny, splnil všechny rozkazy na výtečnou; dokonce i ty, které zůstaly nevyřčeny. Zdálo se, že důvěra, kterou v něj vložili, je oprávněná; navíc by jako samuraj teprve ve druhé generaci nenalezl nikde zastání, kdyby se něco zhroutilo. Jinými slovy, bylo by snadné se jej zbavit a *Gunreibu Sočo* občas potřebovala obětího beránka, i když se našla řada uražených, kteří po komodorském postu a velení eskortní skupině velice toužili.

Tenká stěna lázně se odsunula a vstoupil sluha, tvářící se velmi rozpačitě.

Viceadmirál se zamračil. Věděl, že služebnictvo by jej nerušilo, kdyby se nejednalo o velmi závažnou věc.

„Co se děje, Takaemone?“

Sluha se hluboce uklonil.

„Velice se omlouvám, Vaše Excellence, ale je zde generál Sebree. Velmi razantně se domáhá audience u Vás. Řekl jsem mu, že jste velice zaneprázdněn, ale pohrozil mi utětím hlavy, pokud jej neohlásím. Zdá se velice rozzloben, Excellence.“

Tomozawovi zaskočilo v krku. Sebree. To bylo poslední jméno, jaké by chtěl u svého prahu slyšet. Jenomže momentálně byl ten povýšenec v přízni Následníka a silně vyvinutý politický instinkt mu napověděl, že ignorovat jej – nebo dokonce urazit – by mohlo být velmi neuvážené.

Dopáleně vstal, nechal se od gejši otřít a zabalit do ručníku. Záměrně si oblékl jen lehké hedvábné kimono, vyšíváné červenými draky jeho starobylého rodu. Sebreeho chování jednoznačně porušovalo mishimské tradice, zvyklosti, etiketu; ale ten přivandrovalec byl znám hrubostí a netaktností svých mravů a ničím takovým se nezatežoval. Usadil se na vyvýšeném stupni, jak se slušelo na pána domu a nasadil odměřený výraz.

Sluha se pokusil přichozímu uklonit, ale byl nešetrně odstrčen stranou. Teprve nyní si Tomozawa uvědomil, jak je generál vysoký; převyšoval průměrného Mishimana téměř o hlavu. Jeho tělo bylo svalnaté a bez jediné špetky tuku. A navíc byl mladší než on.

Sebree vešel, namísto dvou samurajských mečů pouze jediný, zavěšený ozdobně na opasku jako bylo zvykem u dvora a v jiných korporacích, pokud používaly chladné zbraně. Jeho uniforma byla prostá, se stužkami namísto plných vyznamenání, v barvě khaki.

„Co Vás přivádí v tuto hodinu do mého domu, generále?“ otázal se Tomozawa, předstíraje zdánlivý klid. Nad nepřístojnost mravů svého hosta se tvářil být povznesen.

Jasudžiró Sebree nakráčel až těsně k němu; neposadil se a nenalil si čaj. Viceadmirála maně napadlo, že patrně nemá žízeň.

„Popravdě, admirále, chtěl jsem Vám useknout hlavu. Ale než sem dorazil k Vám, můj pobočník mi to rozmluvil. Podle jakéhosi přihlouplého zvyku prý není tato doba vhodná k takovému činu a navíc je nutné složit oběť ve svatyni. Takže jsem ustoupil a hodlal Vám pouze vyrazit zuby nebo zlomit nohu. Ale rozmluvil mi i to, takže také sám nevím, co tady vlastně ještě chci.“

Když domluvil, zahleděl se mohutný důstojník na rozechvělého hostitele.

„Před hodinou jsem se dozvěděl“ pronesl pomalu, pečlivě dělic slova, „že Námořní sekce vydala rozkaz ke stažení megakřižníku *Owari* z Bouřného zálivu. To mne nepřekvapilo, neboť vím o skutečnosti, že operuje bez ochrany. Domníval jsem se, že směřuje k setkání se svou eskortou, která vyplula přede včirem z Mogami a poté bude pokračovat v operaci, ale můj zdroj mi sdělil, že se má po setkání vrátit do přístavu. Dále jsem byl informován, že Námořní sekce NEPLÁNUJE ŽÁDNÉ další podpůrné operace pro oblast Bouřného mysu. Domníval jsem se, že se jedná o omyl, ale ukázali mi rozkazy, pod nimiž jste podepsaný Vy, admirále. A tehdy mne napadlo, že Vás zabiju.“

Tomozawa se mírně zachvěl, navzdory předstíranému klidu. Prozradila jej kapička potu, která stekla po jeho skrání. Uvědomil si, že sedí se zkříženými nohama, v nevýhodné pozici. Jeho meč byl několik kroků daleko. Navíc byl oděn v nedůstojný šat pro smrt a nestihl se usmířit s duchy předků. A pokud se ten hrubián opravdu rozzuří, stačí jediná rána mečem... Viceadmirál věděl, že s ním Sebree navzdory své mimomishimské výchově umí slušně zacházet – učil se u stejného mistra jako on sám, i když kratší dobu.

„Proč byste se chtěl poskvrnit takovým činem, generále?“ otázal se. Hlas se mu téměř netřásl. Téměř.

„Protože jste se dopustil zrady, admirále,“ řekl návštěvník nečekaně měkce. „Vlastně velezrady. Rozhodl jste o vlastní újmě, že vojáci, kteří statečně bojují za čest a slávu Mishimy, mají být hanebně utraceni jako zvířata na porážce. A proč? Pro Vaší pýchu a nabubřelost? Nebo snad pro Vaší hloupost?“

Tomozawa zaťal zuby a přinutil se ke klidu. Vyzvat jej na souboj by byla chyba, napovídal mu instinkt. Ten barbar nebude mít pro tradiční rituály pochopení a mohl by se vrátit ke svým vražedným choutkám. Následník by jej patrně potrestal... ale to už jistému Sokemu Tomozawovi nebude nic platné, neboť bude mrtvý. A ještě kdo ví, pokud by mu to prezentoval jako trest za zradu, vykonaný v návalu spravedlivého hněvu, mohl by být i omilostněn a to by pro rodinu

mrtvého byla nesmyitelná pohana. Viceadmirál cítil, jak mu tluče srdce a zalévá jej ledový pot, navzdory vedru, které v místnosti panovalo. Nedokázal myslet na nic jiného, než na smrt, která mu hrozí a na hanbu, ve které zemře.

Sebree se nenechal rušit. „Vím o těch rádobybyspiklencích ze spolku Černé chryzantémy, admirále. Kujete pikle za zády šóguna a to se mu nebude líbit. To si skutečně myslíte, že jsem padlý na hlavu? Kdyby Vám dal Následník oficiální rozkaz, netutlali byste to, ale triumfálně rozhlásili.“

To vše byla pravda a Tomozawa si to bolestně uvědomoval. Jeho přátelé ze spolku jej přesvědčili a on rozkazy opravdu podepsal. Podlehli jejich naléhání a návalu ješitnosti a teď se mu to mohlo velice vymstít. Lord Maru byl znám svou prchlivostí a pokud bude mít špatnou náladu, mohou jej přeložit někam k severnímu mrazivému kruhu, kde bude počítat náboje ve skladišti dělových člunů.

„Za dvě hodiny mám audienci u šóguna, admirále. Pokud se do té doby dozvím, že rozkazy *Gunreibu Sočo* byly příslušně upraveny, o ničem se mu nezmíním. Pokud ne...“ nechal slova odeznít do prázdna, ale samotný tón stačil k tomu, že Tomozawovi vyschlo v krku.

S námahou polkl.

„Pravděpodobně došlo k nějakému politováníhodnému omylu, generále. Osobně se přesvědčím, aby došlo k jeho nápravě, to Vám slibuji.“ Oddechl si. To z toho dobře vyklouzl, pochválil se.

Sebree vyrazil krátké „chmmm“, probodl sedícího pohledem – kdyby oči uměly střílet, byl by v tu chvíli nadranc jako kapitolský prapor – a beze slova vyrazil z místnosti. Tomozawa si chtěl vydechnout, ale před těsně východem se nezvaný host otočil.

„Dvě hodiny, admirále. Dvě hodiny.“

Venku nasedl generál do přistaveného vozu. Jeho pobočník mu úslužně otevřel dveře.

Jasudžiró Sebree nasedl, přičemž si musel přidržet meč.

„Všude se mi ten krám plete, Simone.“

„Zvyknete si, pane,“ odušil bryskně pobočník. Major Simon Aizawa měl podobný osud jako Sebree sám a sloužil u něj již za kartelových dob.

Dveře zaklaply.

„Mimochodem, to jak jste na mne všechno svedl, od Vás nebylo právě hezké. Já bych byl mnohem radši, kdybyste toho parchanta zabil.“

Generálmajor si smutně povzdechl.

„I já bych byl radši, Simone. Ale svět není spravedlivý.“

Úkosem se na něj zadíval.

„Zvykneš si.“

Nad přístavem Port Spruance zmizely mraky. Zavládlo obvyklé horko, doprovázené tradiční venušanskou vlhkostí.

Brigádní generál Thomas Shephard zapnul ventilátor a svalil se do svého prodyšného křesla. Košile, ačkoli z propustného materiálu, se dala ždímat.

Ozvalo se zaklepání a do místnosti vstoupili muž a žena, oba v nenápadných uniformách bez označení. Chtěli zasalutovat, ale generál je odbyl mávnutím ruky.

„Je neděle, lidi, tak žádné formality. Co máme?“

Podplukovník Joseph Lafontaine si krátce odkašlal, aby uvolnil krk. „Operační zpráva z Bouřného mysu, generále. Marína i letectvo na nás řvou odsud až po MacArthur jedním dechem, proč s tím něco neděláme.“

„Typické,“ kývl hlavou Shephard. Zapálil si krátký guataclanský doutník. „Co dál?“

„Štáb *SpeFCom* už uvolnil pro *StormCape* další brigádu. Zdá se, že jsou všichni dost vyděšení.

Žluť asi vylodili nějakou novou jednotku, která namyšleným hošánkům od CMC pěkně zkopala zadky, takže teď ječí a ukazují prstem. Na nás, pochopitelně. My jsme ti, kteří je nevarovali. I když, Námořní rozvědky si taky vyslechla své.“

„Aspoň jedna dobrá zpráva, Josephe. Dál.“

„Ze střetu s nimi se vrátil dohromady necelý tucet mužů. Nejsou schopni je pořádně popsat, jen blekotají o černých vojácích, blecích a ohni z nebe. Generál Westlake požaduje podání stížnosti Kartelu a prošetření, jestli nedošlo k nasazení bojových plynů nebo jiných zakázaných látek.“

Shephard si povzdechl a vyfoukl kouř. Obrátil se k dosud mlčící ženě.

„Analytici?“

„Šok z porážky, těžký stres. Senzory chemiků ani lékařské prohlídky na místě neodhalily nic podezřelého. Hledají výmluvu, to je při selhání běžné.“

Muž v křesle kývl.

„Přesně jak jsem si myslel, Joan. Děkuji.“

Major Joan Berry lehce hnula hlavou, jakoby na souhlas. Lafontaine pokračoval.

„Marína je podělaná z toho masakru v průlivu Midgardström. Jediná ponorka, dobře ukrytá na dně... a to ani nezajali posádku. Ti koumáci jí rovnou vyhodili do vzduchu a předtím zničili tajné dokumenty. Profi akce.“

„Ocenil to někdo?“

„Ne, na štábu GRAISCOM určitě ne.“

„Škoda.“ Další vyfouknutí. „Musíme se učit i od protivníka. Směrnici Spojeného loďstva, která poukazuje na riziko plavby úžinou Bungo, jsme jim poslali...?“ „Před dvěma lety, generále“ odvětil pohotově Lafontaine.

„Přede dvěma lety. Co myslíte, četl jí od té doby někdo?“

Odpovědělo mu mlčení.

„Já taky nevím, ale podle posledních událostí mi přijde, že ne.“ Mávl rukou.

„Nadělají křiku pro pár plechovek... na kolik ten krám vlastně přijde, Joan?“

„Raketonosič třídy Langley,“ zamumlala analytička... „základní konstrukce s prvky *stealth* sotva za 20 milionů korun, je to jenom kus plechu sestavený robotem. Elektronická výzbroj dalších 280 milionů. Třetí položka jsou rakety Thorhammer, cca 1,6 milionu za kus, šedesát dva kousků, to je 99 milionů. Celkově bratru 400 milionů korun.“

„To by jeden nikdy neřekl, co pár plátů stojí,“ zabručel Shephard. „To celé šestkrát. Co nepřítel?“

„Dvanáct superkavitačních torpéd *Suiei Rjú*, jeden kus za dva miliony dvě stě tisíc...“

„Jsou dražší než balistické střely?“ podivil se generál.

„Ano, ta technologie je stále dosti náročná. To máme dvanáct kousků v ceně asi šestadvacet milionů, nějaké škody na megakřižníku, cena nezjistitelná. Ponorka třídy *Ojašio*, cca 600 milionů. Co se týče munice a dalšího arzenálu megakřižníku, nejméně třicet řízených střel *Torju*, aktuální cena 560 tisíc korun, to máme...“

„Jde mi z toho hlava kolem,“ zabručel Lafontaine.“

„Na naši stranu ještě padá těch šest Crusaderů, ale to je jen hromada šrotu, bohužel vybavená pokročilou elektronikou. Dalších šest střel Thorhammer, nějaké Super Harpoony, ale to jsou jen malé položky. Zato Monsterhawky, jeden bratru za 34 milionů, krát devět...“

„Už toho nechte, Joan,“ povzdechl si generál. „Pokud počítám dobře, nevyhráváme.“

„Ne, pane. Když připočteme hlídkové čluny *PSS-0143* a *PSS-0142*, mobilní radarovou stanici třídy Kilmer a dvě ztracené letecké hlídky, vychází to pod jedna ku deseti. Auditóři z *Economy Staff* budou zuřit. Hádám zas padne pár zaraženejch odměn, aby se ušetřilo.“

„To jde všechno mimo nás. Něco zajímavého?“

„Máme odečty těch kosmických úderů,“ pokračoval podplukovník. „Pěkná síla, stomegawattové lasery. Museli by mít na orbitě jadernou elektrárnu, aby to zvládli zásobit šťávou.“

„Analytici si myslí, že to napájejí z planety.“

„Takže nic nového pod sluncem,“ zabručel generál. „To dávno víme. Říkal jsem už před lety, že neudělat ten *deal* s Kybertronicem je hloupost. Maru na to šel šikovně, pustil pár bezcenných objektů plus logistickou podporu a kape mu za to bohatě. Bez těch novejšjch systémů bysme je na jihu už dávno vyřídili. Co z toho ti kyberáci vlastně mají? Ani ukrást nějaký technologie nemůžou, žluťasům není co.“

Lafontaine pokrčil rameny. „Nejspíš je to kšeft, generále. Podle našich agentů Kybertronic své systémy nepůjčuje zadarmo. Zrovna nám by tohle uvažování nemělo být nijak vzdálené, myslím.“

„Pravda,“ zabručel Shephard. „Co pozemní boje?“

„Poslední zprávy naznačují, že Mishima vycvičila nějaké nové oddíly. Nevíme o nich prakticky nic, protože jedni je vychvalují do nebes, takže nesmyslně přehánějí, a druzí jim nemůžou přijít na jméno, takže o nich buď nechtějí vůbec mluvit nebo je pomlouvají. Velí tomu prý nějaký neurozený důstojník, snad kapitán nebo tak nějak. Moc toho nevíme.“

„To je zajímavé, Josephe. Možná je to práce pro naše lidi, co myslíš?“

„Souhlasím. Mám zavolat Asatóa?“

Generál Shephard spokojeně kývl.
„Ano, to je byznys pro jeho tým. Pošli ho za mnou.“
Oba vyčkávavě na svého nadřízeného pohlédli.
„Děkuji, to je zatím vše. Můžete jít.“

Jason Coakville zamračeně sledoval obzor. Džungle hučela tisíci hlasy. Stromy šuměly ve větru, ale jinak se nikde nic nehýbalo.

Ohlédl se a zkontroloval pohledem svůj štáb, ale ani tam se nedělo nic divného. Nadporučík konající službu na něj povzbudivě kývl, jako by se mu snažil dodat optimismus.

Optimismus. Ten by opravdu potřeboval. Poslední dva dny se z veselého muže, jímž býval, stal zádumčivým a nevrlym.

Sám cítil, čím to může být. Ačkoli strávil většinu života u speciálních jednotek, ještě nikdy mu prales nepřipadal tak cizí a nepřátelský jako dnes.

Věděl, že všichni jsou v pohotovosti, všech tři sta padesát mužů a žen jeho skupiny. Odpočinek si dokázali dopřát jen ti nejdrsnější, ostatní zírali hodiny a hodiny do dalekohledů a sledovali, kde se co šustne. Věděli, co postihlo Murraye, Sandstorma a Feldta a nechtěli, aby se jim stalo to samé.

Stíkl zuby. On se tedy zaskočit nenechá. Vyčká, než dorazí Hall. Potom budou opatrně pokračovat, s veškerým zajištěním a pokud možno leteckou podporou, než dorazí do tábora č.2, kde se spojí s ostatními. Podle hlášení přeživších nebude Mishimanů víc než pět set a určitě utrpěli také ztráty.

Jakmile se spojí, stanou se pro ně sami o sobě velkým soustem, kterým se nepřítel udává.

Napadlo jej, že by mohl zkusit zaútočit na tábor č.4 a dobýt ho zpět. To by ostatním spadla brada!

Jenomže pak od plánu s povzdechem upustil. Jeho uskupení je nejbližší a oni to vědí, protože je vysoce pravděpodobné, že ukořistili operační plány. Takže si nechá zajít chuť; určitě už mu nalíčili past a těší se, jak do ní lapí další kapitolské vojáky.

Ne, on se pěkně potichu stáhne a odpochoduje k jihu. Vyhne se jim velkým obloukem, ať si klidně trčí v divočině. Z jeho oddílu nezahlédnou ani nohu; leda by chtěli přijít a postavit se před kulomety.

I když byl se svým plánem spokojen, pořád se nemohl zbavit pocitu, že je něco špatně.

„Trčí na kótě 212, kapitáne. Slušné obranné fortifikace, dobře postavené strážní body. Zdá se, že na něco čekají.“

Poručík Anšičiró Dósó odložil maskovací plášť, který si, podobně jako ostatní, nafasoval z kapitolského skladu.

„Takže bychom je nedokázali zdolat?“

Zavrtění hlavou.

„Ne, ne, tak jsem to nemyslel. Můžeme zničit předsunutá stanoviště minometnou palbou. Terén neumožňuje pokrýt celou oblast, takže bychom dokázali proklouznout a zaujmout pozice, zvláště nyní, když trvá noc. Máme slušné šance; pokud povedeme útok od jihovýchodu, tak...“

„Ne, poručíku.“

Dósó sebou trhl.

„Promiňte, kapitáne, řekl jsem něco špatně? Myslel jsem, že od jihovýchodu...“ „Myslel jste dobře, poručíku. Pokud bychom útočili, udělali bychom to přesně tak, jak jste řekl. Kdybychom útočili.“

„My... útočit nebudeme?“

„Ne, poručíku, nebudeme.“

„A mohu se zeptat proč, kapitáne?“

Grassaguči se rozhlédl a zjistil, že se na něj upírají všechny oči v místnosti.

„Prostě proto, že to od nás očekávají,“ prohlásil s klidem. „Jaká je první vojenská poučka?“

„Nikdy nedělej to, co nepřítel očekává,“ zamumlal Kaori.

„Děkuji, podporučíku. Vím, že máme slušné šance uspět. Ale bude to boj proti připravenému nepříteli, ne jako v těch předešlých případech. A to znamená vyšší ztráty, možná až třicetiprocentní. Nepřípustné. Obzvláště, když to není nutné.“

„Ehm... a co s nimi tedy podnikneme?“

„Necháme je tam sedět, samozřejmě. Budou sedět a napínat oči. Většina nebude spát, protože se budou děsit černých přízraků, které mohou přijít kdykoli. Vsaďím se, že v tuhle chvíli už polovina

Kapitolců věří, že jsme něco jako nadpřirozené bytosti; tak proč je o tu víru připravit? A navíc, ničím nám tam nehrozí. Pokud vyrazí k táboru, zachytí je náš průzkum a jestli nás tady budou dobývat, pohoří. Tohle je skutečná polní pevnost s kulomety, minovými poli a vším ostatním. Kdyby místní velitel nebyl v šoku z porážky té jednotky přímo před jeho branami, nikdy by nemohl na kapitulaci přistoupit. Dokonce ani nepoložil podmínky, tak byl vyděšený. Naší největší zbraní je rychlost, překvapení a děs, který zaséváme v srdcích nepřátel. Na zdoluhavé bitvy klasického druhu nemáme dostatek sil. Takže odpověď je prostá – nebudeme dělat nic. Tím neodhalíme své karty a necháme nepřítele v nejistotě. Budou ho šířat pochybnosti a obavy a voják s nalomeným přesvědčením je již napůl poražen.“

„To je hezká aplikace té známé poučky, kapitáne,“ ozval se Hiroši Kuratomi. „Slýchával jsem ji v jiné souvislosti, když nám říkali, že samuraj nezná strach. Učili nás se strachu zbavit; Vy nás učíte, jak jej u nepřítele vyvolat.“

„Děkuji, kapitáne. Myslím, že obě ty věci jsou důležité. Ale abychom se dostali také k operačním plánům.“

Všichni se soustředěně naklonili nad stolem.

„Podle všeho dokončíme práce v táboře pozítří. Chci pak dopřát vojákům den volna a uspořádat malou oslavu; prostě takové ty oficiality jako přípitek, návrhy na vyznamenání a tak dále. Další den vyrážíme dál na jih. Cílem pochodu je pevnost v Subaičigamě. Major Nagumo tvrdí, že je v ruinách, ale použitelná. Podzemí je prý nedotčeno. Kapitolanci ji rozbombardovali a naši lidé ustoupili bez boje, takže nejspíš nebyla vůbec obsazena. Mohli bychom nalézt jisté množství zásob, ale raději na to nespolehejme. Musíme se vybavit kapitolskými přebytky, věnovanými nám štědrostí majora Robertsona.“

Důstojníci se zasmáli.

„Velení v táboře převezme podporučík Kaori,“ řekl Grassaguči a významně se na malého Mishimana zadíval. Bude mít čas vycvičit ty ashigary, jak si představuje a zorganizovat všechno, co jsme nestihli. Ponecháme zde jednu rotu, ale během týdne bychom měli dostat posily, pokud se nikde nic nezadrhne.“

Kaori ohromeně vzhlédl. „Ale... kapitáne, nemůžete mne tu jen tak nechat! Kdo se o Vás postará, když...“ zarazila jej vlna smíchu.

„O mně se nebojte, Kaori,“ řekl Grassaguči. „Vezmu si sebou Vašeho zástupce, toho zlotřilce Feunga. Vy jste na něj moc měkký a on si dělá, co chce. To je důsledek náboru mezi omilostněnými delikventy, ale s tím se nedá nic dělat. Nevím jen, kterého pitomce na personálním napadlo udělat zrovna takového starého zloděje zásobovačem jen proto, že má kvalifikaci na řezníka.“ Štáb komanda se zakuckal jako jeden muž, neboť už v Kitakamě byl šikovatel Feung známá postava. „Rozumím,“ pokýval smutně hlavou Kaori, ale v jeho tváři probleskly náznaky úlevy nad tím, že se svého zástupce zbaví. Polovinu času nedělal nic jiného, než jej hlídal, aby mu něco neuvízlo za nehty.

„Dobrá,“ řekl zlomeným hlasem. „Snad se o Vás postará kapitán Kuratomi, tomu zkušenosti nechybí.“

Jmenovaný se usmál, neboť v uplynulých dnech s Kaorim konzultoval mnoho věcí ohledně zásobování. Bez ohledu na druh jednotky, jídlo, zásoby a byrokracie jsou pořád stejné.

Grassaguči se napřímil a posunul si rukou meč, aby mu nepřekážel. Vrhhl na oba dva vedoucí pohled.

„Ne, kapitán nebude mít čas. Pro něj mám úplně jinou práci.“

Lance corporal Frederick Best hleděl do dalekohledu jako uhranutý. Kdyby to neviděl na vlastní oči, nikdy by tomu neuvěřil. Kolona Mishimanů maširovala k jihu, pohybovali se, jako by v džungli byli doma. Best byl v armádě již pátým rokem a poznal, že se bez problému vyrovnají speciálům z CMC.

Probral se z omámení a tiše si odplivl. Mávl na dva vojáky severní hlídky, aby znovu zkontrolovali prostor před sebou, ale nikde se nic nehýbalo. Oddechl si. Uměl si představit, že průzkumníci těch zničených skupin museli mít stejný pocit, a pak to najednou schytali ze všech stran.

Ale zdálo se, že nepřítel o jeho patrole neví.

A on musí dát velení zprávu co nejrychleji.

Tiše hvízdal a vojáci jeho družstva se začali potichu stahovat, než zmizeli pochodujícím černooděncům z dohledu.

Generál Westlake si oddechne, uvědomil si Best. Tohle bude první dobrá zpráva posledního týdne. Třeba to hodí i pochvalu, nebo opuštěák do Port Spruance. To druhé by bral víc. Zavelel a průzkumníci se vydali na rychlý pochod.

„Přál jste si se mnou mluvit, kapitáne?“

Grassaguči se ohlédl. Za jeho ramenem stál Hiroši Kuratomi. Důstojník se za poslední týden hodně změnil. Černá uniforma mu seděla jako ulitá. Zdálo se, jako by byl součástí jednotky odjakživa.

„Ano, mám pro Vás úkol. Před třemi dny jsme obdrželi depeši námořnictva. Prosí nás o záchranou misi. V zátocě Načujama ztroskotala naše ponorka, která předtím těžce poškodila nepřátelský svaz. Je třeba zachránit posádku. Bohužel za současného stavu, kdy vzdušný prostor ovládá nepřítel a náš jediný operační svaz kvapně ustupuje z oblasti, to můžeme udělat pouze my.“

Kuratomi se dychtivě naklonil blíž a oči mu zazářily očekáváním.

„Vyčlením z odřadu rotu poručíka Dósóa a vyrazíte k Načujamě. Pověřuji Vás oficiálně velením, ale dbejte toho, co Vám Anšičiró říká. Je mladý, ale zkušený a má zdravé názory. Na jeho taktický odhad můžete dát ruku do ohně.“

Hiroši Kuratomi se napřímil jako svíčka.

„Rozumím, kapitáne. Ale... posíláte pryč celou polovinu odřadu. Zbyde Vám sotva sto mužů, až dorazíte do Subaičigamy.“

„Osmdesát dva, pokud dojdeme do cíle všichni. Plus páni samurajové“ – trhnul bradou dozadu, kde hořel oheň skupiny důstojníků Tacuty, kteří tvrdšíjně trvali na tom, že v táboře pod velením podporučíka nezůstanou a půjdou do boje.

Kuratomi nejistě přešlápl. „Vím, že Vaši muži jsou velmi zdatní, nicméně proti vám bude stát obrovská převaha. Nejsem si jist, zda statická pozice, byť výhodná pro obranu, je dostačující kompenzací za takový rozdíl v kvantitě.“

Grassaguči se chraplavě zasmál.

„Existují i jiné faktory než počet, kapitáne. Pamatujete, co jsem říkal na poradě?“

„Myslíte, že naši největší silou je lest a klam?“

„Přesně tak. Zadržel jsem Váš odchod, co to jen šlo, aby si nepřítel myslel, že je nás hodně.“

„Domníváte se, že nás zpozorovali?“

Potřesení hlavou. „Nepochybně. Nalezli jsme nejméně dvě tábořiště kapitolských průzkumníků. I jejich letectvo o sobě dává vědět, přestože jsme dobře maskovaní.“

„Nebesa, kapitáne... ale to, co chystáte, je sebevražda! Myslel jsem, že tyhle samurajské manýry jsou Vám cizí!“

Velitel komanda se uchechtl.

„O mé duševní zdraví se neobávejte, kapitáne. Člověk musí občas život vzít, občas ušetřit a občas nasadit. To je vše.“

„To řekl Fuwari, že?“

„Ano. Máte obdivuhodné znalosti.“

„Pokud Vám mohu přesto poradit,“ zvedl Kuratomi hlavu, „změňte cíl pochodu. Subaičigama je v troskách, než jí zprovozníte, nepřítel bude u vás. Pokud zamíříte do Takojamy, naleznete mnohem lepší podmínky.“

Grassaguči zavrtěl hlavou. „Ne, kapitáne, musí to být Subaičigama. Přemýšlel jsem i o Takojamě, ale je příliš daleko.“

Kuratomi udiveně zamžikal. „Daleko? Je to odsud zhruba stejná vzdálenost, pane.“

„Daleko od břehu. A už dost řečí, kapitáne, čas nás trochu tlačí. Vezměte svou skupinu a vyražte zachránit ty námořníky.“

Druhý důstojník se vypjal do pozoru.

„Provedu!“

„Dobrá. A kapitáne?“

„Ano?“

„Váš odřad se bude jmenovat Kuratomi šitai.“

Operační důstojník vstoupil do kanceláře admirála Ruperta Sheckleye spěšně, ani se nezdržoval klepáním. Jeho nadřizený se na něj překvapeně podíval.

„Děje se něco, Bobe? Vypadáš, jako bys spatřil čerta.“

Commander Robert Hickleton popadl dech. Zakašlal a divoce zamával rukou.

„Taky že jo, admirále. Právě přišla zpráva letecké patroly Kondor, oblast Tainanu. Ten megakřižník se po setkání s eskortou obrátil a pluje na severovýchod. Podle kursu se domníváme, že míří k ostrovu Guataclan.“

Dýmka, kterou admirál držel, tiše pleskla o vysoký koberec.

„Ehm, pane, začíná Vám hořet kancelář.“

Vrhli se na zem a smetli žhavý tabák do dlaně. Hickleton krátce zaprskal.

Rupert Sheckley, pátý služebně nejstarší vlajkový důstojník CNVF, se ztěžka posadil zpátky na křeslo. Byl bledý jako křída.

„Co se to sakra děje, Bobe? Tohle přece nejsou ti žluťasi, jak je známe! Měli stáhnout ocas mezi nohy a uhnět do Mogami vyleštit si svou megahračku! Utrpěli přece poškození, ne?“

„Patrně nikterak velké, pane. Jediné, co je zasáhlo, byly Super Harpoony. To na megakřižník málokdy stačí.“

Admirál si povzdechl.

„Asi máš pravdu, i když to staví na hlavu všechny zkušenosti, které máme za posledních pět let. Maru přece vede „opatrnou válku“, aspoň co se loďstva týče.“

„Po zničení TG 31 nemáme dost sil pro hladinovou akci,“ připomněl operační. „TG 32 má jen dva raketonosiče schopné plavby, zbytek je v opravách nebo na dně průlivu Midgardström.“

Sheckley zasténal. „Ten děs mi ani nepřipomínej. Nebýt toho, že kontraadmirál Howler skončil taky na dně, postavím ho před vojenský soud! Takovýhle debakl jsme nezažili sedm let!“

„Ve skutečnosti jen pět, pane. Vzpomeňte si, megakřižník *Takase* zaskočil u Ohnivých ostrovů letadlové loď z TG 34 a všechny je potopil.“

„To jsem byl zrovna na rekonvalescenci,“ odsekl Sheckley. „Zpackal to Mosner, když mne zastupoval, a tomu už není co vzít. Neměli ho tenkrát reaktivovat, ale nechat pěkně na odpočinku. Chovem zpěvného ptactva ještě nikdo vojenskou katastrofu nepřivodil.“

„Ehm, dovoluji si podotknout, že bychom měli přijmout nějaká opatření.“

Admirál zpražil komandéra pohledem.

„Nemusíš mi připomínat, co mám dělat, Bobe. Jsem ve vlajkový hodnosti dýl než ty na světě.“

„Omlouvám se, pane.“

Sheckley mávl rukou.

„V pořádku, i já potřebuju občas nakopat do zadku, jako každéj. Takže, co vlastně máme?“

„Základna Guataclan má ještě jednu salvu Monsterhawků, ale jestliže jsme neuspěli s koordinovaným útokem proti osamocené lodi, těžko se to zlepší proti celému svazu se vším tím rušením a pásmo obrany.“

„Jenom devět? To jsme nemohli dovézt víc?“

„Transportní kapacity jsou omezené, admirále, děláme co můžeme. Ztratili jsme průzkumnou skupinu námořního kapitána Walvilla, ale i tak máme k dispozici minimálně šest Crusaderů. Ef sto padesátek je pohotově cca třicet, na různých místech. Ponorková uskupení TG 407 a TG 411 se stahují do oblasti. Máme připravené rychlé čluny, eskortní plavidla a mateřskou loď *Saratoga Bay*. Pokud budou opravdu pokračovat ke Guataclanu – štábní důstojníci se domnívají, že chtějí zničit ta odpalovací zařízení – můžeme tomu přizpůsobit své plány. Uzavřít past.“

Rupert Sheckley si povzdechl. „Samá past, všude samá past.“ Pohládl si prošedivělé vlasy.

„Dneska už nikdo pořádný námořní bitvy nevede, Bobe. Ale to plánování ti jde; za chvíli už mne tady nebude třeba, protože to zvládneš sám.“

„Ale admirále...“

„Nic neříkej, hochu, to bylo uznání, víš? Prostě připrav rozkazy a přines mi je k podpisu, pokud se teda štáb na tomhle rámci shodne. Sice si myslím, že je to průhledný, ale na druhou stranu nevím, co jinýho bysme s tím mohli dělat. Odchod.“

Operační zasalutoval a s rozzářenou tváří se vzdálil. Vytoužená kariéra vlajkového důstojníka se mu opět zdála být o něco blíž.

Admirál Rupert Sheckley si přihnul z lahve brandy, kterou schovával v šuplíku psacího stolu. Pro všechny případy.

„Past,“ zabručel tiše, jako by mu to slovo nešlo z hlavy. „Past.“

Podplukovník John Murray vcházel do štábu se smíšenými pocity. Od chvíle, kdy ztratil svou jednotku, se pohyboval jako ve snách, i když věděl, že se ho generál snaží těch myšlenek zbavit; často s ním mluvil a konzultoval veškeré plány. Zdálo se, že dokonce ani nebude pro tu katastrofu stíhán, jak by bylo obvyklé.

Mohou za to asi Sandstorm s Feldtem, pomyslel si smutně. Kdybych zůstal sám, polnímu tribunálu se asi nevyhnu. Ale takhle je jasné, že se nejednalo o mou chybu, ani zanedbání. Byl to případ nepředpokládaného vývoje, nic víc. A od toho je tu generál, aby si s tím poradil.

Westlake se skláněl nad mapovým stolem. Murray poznal hned na první pohled, že operační schéma se silně změnilo. Modré čtverečky přestaly připomínat chaoticky rozhozené čajové lístky a vytvářely na plánu kruh, který se svíral kolem osamoceneného červeného bodu.

„Pane, podplukovník Murray, přišel jsem na Váš rozkaz!“

Westlake mu mlčky pokynul, aby se připojil ke štábním důstojníkům. Přistoupil ke stolu, nad nímž se soustředěně sklánělo několik mužů.

„Rozštěpení jejich sil naši výhodu dále umocňuje.“ Podplukovník rozeznal hlas kapitána Howarta.

„Musí vyčlenit odřad ke střežení tábora č. 4.“

Zapátral pohledem. Šipky označující pohyb Skupiny 7 Jasona Coakvilla se velkým obloukem tábora vyhýbaly.

„Nebylo by lepší, kdyby se Coakville tábora zmocnil? Získali bychom operační volnost, teď, když nám opět patří vzdušný prostor.“

Generál zavrtěl odmítavě hlavou. „Ne, ta postavení jsou příliš silná. Museli bychom tam hnát i Halla s Petersenem a to by nám znemožnilo soustředit se na hlavní cíl. Musíme síly soustředit, nikoli tříštit. Domnívám se, že právě tohle nepřítel zamýšlí. Předvedl nám již třikrát, jaké riziko to sebou nese.“ Nad stolem to nespokojeně zašumělo; důstojníci CMC nelibě nesli, když jim někdo připomínal jejich neúspěchy.

„Krom toho operační volnost máme, podplukovníku. Ale nebudeme ji nadužívat, nevíme, co mají v záloze. Zdá se, že jsou samé překvapení a já nechci být první generál korporace, kterého potrefí nějaká novinka, jako nová generace protiletadlových střel, například. Mé jméno by se ve věstníku příliš nevyjímalo.“

Murray se v duchu uchechtl, ale musel přiznat, že jeho nadřízený má pravdu. Tábor jim ničím nehrozil, představoval statický bod, který lze získat bez boje, jak ostatně předvedli i Mishimané. Jakmile se situace na frontě změní, dostanou ho bez boje zase zpátky. Význam mohl mít pouze v případě, že na něj Kapitolci zaútočí, ale štáb Expedičního sboru se zjevně nehodlal takové chyby dopustit.

„Když mohou pochodovat oni, můžeme i my. Rindell již zaujal pozici, Reynolds se blíží rychlým tempem. Vyšleme z tábora č. 2 další oddíl, ponecháme zde jen nezbytně nutný počet mužů. Podle zpráv průzkumu míří k Subaičigamě; pravděpodobně se tam chtějí opevnit. Studoval jsem letecké záběry; ukazuje se, že škody způsobené bombardováním jsou daleko menší, než jsme čekali. Pokud ji opět obsadí, získají silnou pozici. Pravděpodobně počítají s příchodem posil, jinak by se do tak rozsáhlé operace nepouštěli a drželi se dál na severu. Pokud bychom je nechali zřídit ještě tuhle základnu, budou schopní dlouhodobě paralyzovat naše pohyby. To nesmíme dopustit. Shromáždíme všechny síly a soustředěným náporom je rozdrtíme. Bude nás to něco stát, ale stále máme početní převahu. Spolu se vzdušnou a dělostřeleckou podporou bychom měli být schopni je obklíčit a zničit. Jakmile toho dosáhneme, stanou se veškeré pozice, držené nepřítelem na severu, rázem bezpředmětné. Pokud si povedeme dobře, stihneme ještě odvolat Townsovu brigádu, která se naloduje v Port Spruance a tažení zakončit v plánovaném termínu.“

Tváře všech u stolu se rozjasnily, kromě jedné.

„Počínají si velmi sebevědomě,“ poznamenal opět kapitán Howart.

„Mají proč,“ opáčil chraplavě Murray.

Všichni a něj upřeli zraky, ale on neuhnul a čelil jim s ledovým klidem.

Generálmajor si odkašlal.

„Ehm, apropó, podplukovníku. Rozhodl jsem se, že budu koordinovat závěrečnou fázi bojů osobně. Z toho důvodu já a můj štáb opouštíme tábor spolu se Skupinou 9. Velením v táboře po zbytek tažení jsem se rozhodl pověřit Vás.“

Podplukovník překvapeně zamrkal. Až doteď se domníval, že tomu bude přesně naopak, ale samolibé úsměvy v tvářích štábních důstojníků mu objasnily pravdu. Generál nechce, aby slávu sklidil někdo jiný. Po porážce tří kapitolských polních velitelů se ukáže Westlake jako skutečný hrdina, který skoncoval s nepřátelskou hrozbou.

Chytře vymyšleno, pomyslel si. A dobře načasováno.

Pozvedl ruku k čepici.

„Dle rozkazu, generále.“

No to jsem opravdu zvědav, pomyslel si s překvapivým klidem, jestli se ti černí vojáci dají vystrašit kapitolským generálem.

Tak nějak byl skoro přesvědčen, že ne.

Námořní kapitán Júsó Dorihara nasucho polkl, když vystupoval zpátky na svou loď. Torpédoborec *Šiokaze* se pohupoval na znovu se dmoucích vlnách Vanirského moře jako ocelová věž; přesto vedle megakřižníku vyhlížel titěrně. Velitel doprovodu *Goei Taigun 4* se tvářil, jako by právě spolkl hrst pelyňku. Rozkazy, které dostal, jej nemálo vyděsily. Jestli se něco zvrtně, on už v životě nedokáže, proč doprovodná plavidla nebyla na svém místě.

Komodor Itaja se nehodlal vracet do Mogami, naopak. Mířil zpět, do zrádných vod Bouřného zálivu. Ale aby zmátl kapitolské oči a uši, hodlal jim předhodit návnadu.

Dorihara bez hnutí tváře pozoroval, jak lodě eskortní skupiny doplňují palivo a v případě *Owari* i munici, vrtulníky (které bezohledně odebral ostatním lodím) a posilovou skupinu černé pěchoty. Jenomže tanker nebyl odeslán zpět, jak bylo obvyklé. Namísto toho zaujal pozici uprostřed sítě doprovodných lodí, kterou by normálně obsadil megakřižník. A aby byl podvod kompletní, komodor převedel na tanker dva ze svých radistů, kteří měli simulovat běžný komunikační provoz vlajkové lodi.

Owari se na svou plavbu vydával opět pouze s třemi ponorkami. Aby na sebe neupozorňoval, vypnul veškeré aktivní systémy a orientoval se podle dat, přenášených ze systémů ponorek. Pro zachytná zařízení přestala obrovitá loď prostě existovat.

A zatímco obrys megakřižníku mizel za obzorem, vyrazila *Goei Taigun 4* na severovýchod, „napadnou a zničit“ raketovou základnu na ostrově Guataclan.

„Tomuhle prostě neodolají,“ řekl Itaja během porady. „I kdyby nevěřili, tu základnu budou muset bránit.“

„Příliš riskujete, komodore,“ oponoval Dorihara. „Jedna plavba bez zajištění je riziko, dvě za sebou jsou sebevražda.“

Itaja se ušklíbl. „Asi jsem se nakazil od kapitána Grassagučiho, ale mě se to líbilo. Pořádně jsme jim zamíchali kartami, byli úplně vedle. A navíc, kapitáne, oni si budou myslet přesně totéž. Budou chtít uvěřit, že plujeme ke Guataclanu, že jsme pomstychtiví a nerozvášní. Budou toužit odčinit své neúspěchy. A na Vás je, abyste je v tom podpořil; tím ovšem nemyslím, že se necháte zaskočit a zmasakrovat. Počínejte si extrémně opatrně, trocha nerozhodnosti neuškodí. Hádám, že připraví léčku až mezi ostrovy, tam jsou ideální podmínky. Pokud budete váhat a křižovat před nimi, znervózní je to.“

„Co když nás rozstřílí na kusy?“ zeptal se suše Dorihara.

„S vašimi senzory a obrannými možnostmi? Pah! Kdyby bylo nejhůř, použijte Nebeské oko. Máme ověřeno, že zachytí i jejich nejnovější střely a dokáže je zlikvidovat.“

Kapitán srazil paty.

„Udělám, co bude v mých silách, komodore.“

Pohled na skalní město byl úchvatný. Ačkoli se nadzemní části nacházely v troskách, rozbité bombardováním, dávaly přesto tušit, jak rozsáhlý komplex se pod nimi nalézal. Hora Subaiči uzavírala z jihu vstup do údolí Subaiči, jehož středem připochovali. Na severní straně se ve výšce dvou set metrů nalézal rozsáhlý otvor, krytý převislou skalní římsou; z prostoru pod ní startovaly

vrtulníky, přestože parkovací i startovací manévr vyžadoval slušnou úroveň pilotáže. Severní strana byla jinak strmá a prakticky neschůdná, navíc odkrytá a ovládaná palebnými stanovišti na vrcholu. Vlastní komplex se rozkládal na jižním svahu a v několika patrech pod horou.

Taiji Grassaguči nehnutě sledoval, jak černě odění vojáci proudí do útrob pevnosti. Odhady pozůstalých z Tacuty hovořily pravdu, když tvrdily, že Kapitolci pevnost ani neobsadili; v první kampani se o Subaičigamu vůbec nebojovalo.

To všechno hodlal právě teď změnit.

V podzemí se skrývaly téměř nedotčené zásoby proviantu, munice a paliva, stejně jako kompletní štábní a spojovací vybavení. Od počátku tažení ještě nikdy nebydli v takovém luxusu.

Kapitán stál na jednom z pozorovatelských stanovišť. Díval se směrem k východu a občas pohlédl na hodinky. Tiše pohyboval rty, jako by něco počítal. Samotnou organizaci nechal na doporučení Kanzó Teraučim, jediném urozeném důstojníkovi Černých Praporů, pocházejícímu z jednoho z nejstarších samurajských rodů Venuše. Velitel druhé roty byl velmi mladý a vstoupil do kursu 15/3 proti vůli svého otce s výhledem na rychlejší služební postup. Grassaguči zatím neměl, co by mu vytkl, neboť mladík vykonával své úkoly s elánem a urputností. Obsazení pevnosti, určení služeb a družstev k odstranění nejhorších škod, stejně jako obsazení palpostů a rozmístění hlídek, provedl s rutinou zkušeného veterána.

Kapitán za sebou zaslechl kroky a otočil se. Přicházeli k němu samurajští důstojníci brigády Tacuta. Zachmuřil se. Zase budou zpochybňovat jeho autoritu a plést se mu do řemesla?

Zatavili před ním; vyhlíželi jaksi podivně, jakoby dojatě. Uvědomil si, že mají v očích slzy.

Nejstarší z nich, podplukovník Učida, přistoupil až k němu. Vzorně zasalutoval.

Grassaguči opětoval pozdrav.

„Podplukovníku?“

„Chtěli jsme Vám poděkovat, kapitáne.“ Starému muži se třásl hlas dojetím. „Dovedl jste nás sem, v místa, kde jsme měli bojovat a zemřít. Sami bychom se vrátit nedokázali, ale Vy jste nás sem dovedl. Pro naši čest je to druhá šance.“

Čest. Stále jen čest. Už ho to unavovalo. Nikdy nemysleli na nic jiného. Ta jejich zatracená čest jim seděla v mozcích jako žába na prameni.

Nadechl se, aby něco řekl, ale ovládl se. Stejně na tom nezáleží, pomyslel si unaveně. Co je mně po tom, jak zemřou.

„To byla má povinnost, podplukovníku.“ Přinutil se, aby jeho hlas zněl vlídně. Učida radostně přikývl. „Ano, to ano, ale málokterý čerstvě povýšený samuraj ví, jaké jsou povinnosti našeho stavu. Jsme Vašimi dlužníky.“ Kapitán zahlédl, jak se Nagumo za zády mluvčího usklíbá. Ten se tedy za jeho dlužníka nepovažuje, usmál se v duchu.

„Za to Vám můžeme slíbit, že toto místo již neopustíme. Budeme jej bránit do posledního dechu, do poslední kapky krve, jak se sluší na rytíře *bushidó*.“

No prima, povzděchl si. Už jenom to mi scházelo.

Rear admiral upper half Harald W. Templer se soustředěně skláněl nad mapovým stolem, kam taktické počítače promítaly nejnovější vývoj situace. Posunul si čepici, odložil sklenici s převařenou vodou a otřel pot z čela.

Za posledních dvacet hodin se vůbec nezastavil. Poté, co obdržel rozkazy z Gravetonského loďstva, strávil všechny čas plánováním a organizováním.

Popravdě, nemohl se zbavit dojmu, že úkol, který mu admirál Sheckley zadal, hraničí se sebevraždou.

Nacházel se i se svým štábem na moderní velitelské lodi *Saratoga Bay*, která křižovala na východní straně Ormonského řetězu. Její komunikační systémy mu umožňovaly celou operaci řídit bez zbytečného rizika. To bylo ovšem jediné pozitivum.

Stál před úkolem, o kterém nevěděl, jak a jestli vůbec jej splní. Měl zničit megakřížník, nejmocnější výtvar námořního válečnictví v celých dějinách lidstva, chráněný kompletním eskortním uskupením s protiponorkovými a protiletadlovými torpédoborci, průzkumnými korvetami, víceúčelovými fregatami, letadlovou lodí a kdoví čím ještě, krytý ze vzduchu stíhacími letadly a pod hladinou ponorkami. Megakřížník, který se v uplynulém týdnu nepodařilo ani vážněji poškodit spojenými silami letectva a maríny, ani když plul sám. Tak nějak mu nebylo jasné, čeho má vlastně docílit on.

Opakovaně žádal o vyslání Operační skupiny 32 z Port MacArthuru, byť jen se dvěma raketonosiči třídy Langley. Věděl, že jejich ohromná kapacita střel by mu dávala alespoň nějakou šanci. Žádal marně, všechny jeho prosby zůstaly nevyslyšeny. S letectvem na tom byl stejně, neboť velení GRAISCOM zamítlo postoupit jeho žádost o zvětšení počtu stíhacích bombardérů na velitelství armádního letectva s odůvodněním, že přesun by trval příliš dlouho. Rivalita obou vojenských složek se bohužel projevila v plné nahotě. Zbývalo sotva třicet F-150E, což byla sice na jednu stranu slušná síla, ale na druhou, při všech těch obranných kapacitách... zaklel. Z hladinových sil měl k dispozici pouze raketové čluny a to ještě v nedostatečném počtu. Základna Guataclan, o níž zjevně Mishimanům šlo, disponovala všeho všudy devíti raketami Monsterhawk, ale ty si schovával pro závěrečný útok. Měl dostat ještě dvě skupiny útočných ponorek, ale ty do oblasti musely teprve doplout.

Celou noc se skláněl nad zářivým stolem. Éterem přšely rozkazy, aby minolovky položily miny, aby letci zajistili průzkum, aby někdo jiný udělal něco jiného. Cítil se unavený.

A jako vyvrcholení večírku, poslední zprávy hovořily o tom, že mishimský svaz začal křížovat jihozápadně od souostroví a do jeho zrádných vod vůbec nevplul.

Kontraadmirál si znovu otřel čelo. S něčím takovým ve světle dosud prokazované rozhodnosti nepočítali. Ale přitom to bylo tak typické pro mishimské operace! Někam vyrazí, pak si to rozmyslí a nakonec z toho sejde.

Jenomže Templer měl nejasný pocit, že pokud sejde z tohohle nájezdu, admirálu Sheckleymu to nebude stačit.

A jestli budu muset udeřit na megakřížník s plnou eskortou na otevřeném moři, pomyslel si s hrůzou, no, tak to při nás stůjte všichni svatí.

Generálmajor Westlake si spokojeně hvízdal, když slézal z vyvýšené pozorovatelný, zbudované průzkumníky na jedné z nejvyšších palem. Viděl už dost, aby mohl být spokojen. Nepřítel se zahnízdil ve skalním městě a hodlá se tam zjevně udržet.

Tak trochu si nebyl jistý, jestli se mu to nepodaří. Podle zkusmých odhadů může mít až tři stovky mužů, zocelených bojem a skvěle vycvičených. Murray, Sandstorm a Feldt by o jejich kvalitách mohli vyprávět. V takhle pevném postavení, jaké představovala skalní pevnost, budou tvrdým a nepřijemným oříškem. Věděl už, že bombardování Subaičigamu nepoškodilo zdaleka tolik, jak se domníval; v první kampani to nebylo důležité.

On však shromáždil téměř dva tisíce vojáků Expedičního sboru, i když sáhl na úplné dno jeho rezerv. Nejhorší bylo, že Murray a Sandstorm měli pod svým velením podstatnou část speciálních jednotek, takže téměř osmdesát procent jeho sil tvořila lehká pěchota. Mávl rukou. V pozicním boji rozhodoval počet a pěšáci měli standardní výcvik korporace, dostatečně dobrý, aby situaci zvládli. Možná je nakonec lepší, že to budou oni, pomyslel si. Elitními vojáky se musí šetřit. A pak, přivlekli z tábora č. 2 i něco těžké výzbroje. Bude mít k dispozici bitevní letadla – i když vzhledem k lapálii u Ormonského řetězu jen na jediný nálet – a zbytek helikoptér 14. vzdušné kavalérie, které přežily po nezdařeném pokusu o evakuaci zbytků Skupiny 8. Mělo by to stačit, pomyslel si se zadostiučiněním. Spokojeně se usmál. Věděl, že jeho protivník je mimořádně schopný taktik; tentokrát mu však jeho nadání nebude nic platné. Jakmile dojde k boji o pevnost, jdou taktické manévry stranou. Tam rozhoduje hrubá síla a ta byla, tentokrát drtivě, na jeho straně.

Do šestatřiceti hodin už bude po všem.

Hlídkový člun *PSS-0144* pod velením *lieutenant j.g.* Teda Copprého patroloval v nebezpečných vodách Bouřného mysu už druhý měsíc. Náležel k hlídce WG 307, jejíž polovina byla zničena během obrany Tajapanské zátoky. Všichni na palubě zatínali zuby a toužili po příležitosti, jak se nenáviděnému nepříteli, který je připravil o kamarády a kolegy, pomstít. Nebylo tedy divu, že drželi hlídky s větší pečlivostí než obvykle.

„Kapitáne! Mám radarový kontakt! Cíl na jedné hodině, vzdálenost dvě stě dvanáct mil, velikost... Ježíšikriste! To je ten zkurvenec, pane, ten, co...“ operátorovi radaru se zadrhnul hlas, když na displeji naskočil obrys megakřížníku třídy *Yamashiro*. „Bojový poplach! Musí nás mít zachycené už pár minut, takže...“ Mladší poručík Ted Copprý se vymrštil jako struna z lůžka, na němž odpočíval. „Spojovací! Ihned depeši na velitelství oblasti! Nebudeme čekat na potvrzení. Máme...“

Nikdo na člunu *PSS-0144* se už nedozvěděl, co vlastně mají. Právě ve chvíli, kdy spojař odeslal první část depeše, oznamující podezřelé plavidlo v Bouřném zálivu, se nad hřebeny vln objevila řízená střela, směřující přímo na malou loď. Operátor zaječel, odpálil protiopatření, ale raketa ani na okamžik nezakolísala.

Mishimské řízené střely *Dairatsu Ki-2 Donrjú* mohou být ovládány pomocí optického vlákna, které za sebou vlečou. Tento způsob zajišťuje, že jsou proti jakémukoli rušení zcela odolné. Loď sice musí vézt mrtvou váhu kabelu, ale pokud má čas, může jej pak namotat zpátky a megakřižník uveze takových věcí spoustu.

Štíhlá střela neomylně zasáhla cíl a hlídkový člun se proměnil v divoce žhnoucí kouli, která plála na hladině zálivu jako výstražná pochodeň.

Júsó Dorihara zachovával kamennou tvář, ale prozrazovaly jej čurky potu, stékající mu zpod baretu. *Goei Taigun 4* křižovala před souostrovím již osmnáct hodin. Útoky Kapitolců, zpočátku zkusmé a opatrné, stále stupňovaly intenzitu. Jejich letadla odpalovala protilodní střely z velké vzdálenosti, kde proti nim nemohli zakročit, i když jim to dávalo delší dobu na reakci. Jediný pokus o nálet zblízka odrazili stíhací piloti *Sentoki Buntai Kaga* na svých hyperobratných strojích *Namco FAC-7 Fang*, v kódu Kartelu nazývaných Moonhawk. I když ztratili tři stroje, sestřelili jeden bombardér a další dva těžce poškodili. Rakety přilétaly ze všech stran, ve vlnách i osamoceně, ve výšce i nad hladinou. Systémy běžely na plný výkon. Kapitolci vyslali na oblohu letouny pro elektronický boj a systémy jeho lodí, třebaže supermoderní a mnohokrát zálohované, se ocitly v defenzivě. Když se přidala nervová zátěž operátorů, bylo pochopitelné, že před šesti hodinami zasáhla jedna z raket Super Harpoon IX. korvetu *Jajoi* a změnila ji ve vyhořelý vrak. Byla to těžká zkouška jeho nervové soustavy, ale vydržel. Naštěstí se zdálo, že většina přilétajících střel nejvíce o malé lodi zájem a snaží se síti rušení, klamných cílů a protistřel proniknout do centra svazu, kde se měl podle předpokladů skrývat megakřižník.

Dorihara se spokojeně usklíbl. Jestli se klepe on na svém supermoderním torpédoborci, jak se asi cítí posádka tankeru?

Z úvah ho vytrhl ustaraný hlas dosud mlčícího operátora sonarových systémů.

„Mám kontakt z jihovýchodu, kapitáne. Čtyři tepelné stopy v hloubce šesti tisíc stop.“

Kapitánovi přešel po zádech mráz. Něco mu říkalo, že právě skončila veškerá sranda.

Commander William T. Norris se hrbil nad přístrojovým pultem. Bolela jej záda; posledních čtrnáct hodin, po které se jeho ponorková skupina hnala plnou rychlostí k místu boje, plánoval a počítal. Ještě mu v hlavě zněly protichůdné rozkazy, kterými jej zasypávali admirálové Sheckley a Templer. Ten první požadoval rozhodnou akci, ten druhý opatrnou. Norris se klonil k názoru operačního velitele; dobře věděl, že proti kompletnímu mishimskému svazu nemá sám mnoho šancí. A to nejspíš ještě budou na místě ponorky z podhladinového zajištění. Kruci, s tím se přece nedá nic dělat, dokud někdo nepošle opravdové loďstvo, aby něco podniklo. Jenomže, uvědomil si bolestně, většina bojeschopného loďstva leží na dně průlivu Midgardström.

Templer naplánoval past, koordinovaný útok lehkými čluny, letadly a ponorkami v uzavřených vodách Ormonského řetězu, ale Mishimané prozatím odmítali strčit hlavu do oprátky. Nezbyvalo než přesunout bojiště k nim, ale souboj dvou hladinových uskupení bude výhodný pro nepřítele; jejich eskadra byla větší a lépe vyzbrojená, zejména díky megakřižníku. Nezbyvalo jim nicméně než se o to přesto pokusit, bez ohledu na ztráty.

Komandér Norris tiše zadoufal, že až spustí koncert, bude on a jeho loď na správném místě.

Denšiči Grassaguči se díval do houstnoucí tmy s klidem. Ledová maska jeho obličej překrývala obavy, které choval v mysli.

Až doposud byl přesvědčen že jeho plán je dokonalý. Koneckonců, byla to jediná alternativa, na kterou připadl; jediný způsob, jak zvrátit průběh kampaně ve prospěch korporace. Nyní se začínal bát, že přecenil své síly. Nepřátelé měli převahu více než dvacet ku jedné a to mohlo znamenat zkázu. Mohl přivést více mužů, ale v jeho hlavě se prostě se ztrátami nepočítalo a on chtěl mít jistotu, že odsud dostane všechny.

Smutně se pousmál. Samozřejmě, to byl jen teoretický předpoklad. Po boji, který je čeká, budou moci spočítat zbytky na prstech, i když uspějí, jak si představuje.

V pralese kdesi před ním zazněla trubka. Ušklíbl se. Okázale dávají najevo, že to začíná; ale jeho nemohli zmýlit. Věděl, že speciálové jsou už mnohem blíže jeho pozicím, než se mu snaží nalhat. No, uvidíme, jak si poradí s nástrahami.

Jako odpověď na jeho otázky zazněl tmou poděšený výkřik a do vzduchu se vznesla červená světlice. V jejím světle se ukázaly vyděšené tváře vojáků, celé začerněné.

Na skále za jeho zády zahřmělo a první várka smrtonosných pozdravů prosvištěla tmou. Neopatrní průzkumníci nedostali ani šanci se leknout, jak exploze osmdesátimilimetrových min rozmetala jejich části na všechny strany. V odpověď se ozval vzteklý křik a džungle v okolí rozkvetla ohněm. Minometné družstvo bleskově sklízelo nádobíčko a přesunovalo se na jinou pozici, než kapitolští dělostřelci, pancérovníci a snajpři zaměřili jejich polohu.

Pak znovu zazněla trubka a z pralesa se vyhrnuly zástupy útočníků. Z palpostů ukrytých v pralese zabouřila kapitolská děla. Bitva o Subaičigamu právě začala.

Commander William Norris si otíral z čela moře potu. Sůl se mu drala do očí a bránila mu ve výhledu. Naštěstí kormidelník zvládal manévrovat mohutnou loď zcela bravurně a snímal tak z jeho beder největší část tíhy.

Zkusmý průzkum ukázal na podivnou věc; *Mishimané* neměli podhladinové zajištění; po ponorkách nebylo ani stopy. A když kontradmirál *Templer* rozpoutal hladinový a vzdušný útok, přišla chvíle jeho uskupení.

Ani tak to nebyl žádná selanka. Žlutě asi zjevně měli v sestavě loď koordinující protiponorkovou obranu. Její hloubkové sondy, vypouštěné v pravidelných intervalech, pokaždé donutily podmořské čluny ke zběsilému manévrování.

Zaregistrovali, jak jedna z lodí nad nimi vybuchla po zásahu řízenou střelou; na termografických obrazovkách to bylo dobře vidět. Tehdy přišla jejich chvíle; vějířovitým manévrem se pokusili proklouznout kruhem plavidel, který obklopoval megakřižník.

CS-0049 Frank Harrison kapitána *Mannertona* to koupil jako první; zničily jej dvě střely blízkým výbuchem. Pokračovali dále, ale zničehonic se moře rozeznělo sonarovými signály. *Georg Patton* a *John Talbot* následovaly v krátkém sledu, s trupy rozpáranými přímými zásahy. *Mishimská* technika vykazovala zcela nechutnou výkonnost.

Norris sotva dýchal; vzduch na ponorce byl k zalknutí. Teplota stále stoupala, divoké manévry a neustálé odpalování klamných cílů a protistřel zvyšovaly zatížení systémů.

A pak náhle se ukryli pod pás chladnější vody, termální skvrnu, která odstínila sonary. A když po chvíli vypluli na druhé straně, objevil se gigantický trup přímo z záběrech dálkových kamer. Na palubě zavládl horečný chaos. Torpédometry byly už dávno připravené a nabité. Závěrečné nastavení proběhlo v několika vteřinách a pak už šest dravců vyrazilo na svou pouť. Na tuhle vzdálenost neměl cíl šanci uhnout.

Júsó Dorihara sebou trhl, když u boku tankeru *Keijó Maru* vyrazily k nebi sloupy vody. Nebesa, pomyslel si, tak jsme to přece podělali. Co se vlastně stalo?

„Ponorka!“ zařval operátor sonaru náhle. „Unikla nám, nevím jak. Ale teď už ne!“ Jeho prsty zatančily po pultu, ovládajícím protiponorkovou výzbroj a mohutný trup *Šiokaze* se lehce oťrásl.

„Jóóó!“ Hlasitý řev na palubě ponorky přehlušil vše ostatní. „Máme ji! Máme tu mrchu!“

„Moment,“ zarazil ostatní v oslavách kapitán. „Potápí se. To je...“ „To je skvělý!“ zařval kdosi z nižších důstojníků. „Ne,“ zmrazil ho *Norris*. „To není možný. „Nemůžeš poslat megakřižník ke dnu jedinou salvou, ani sebelíp zaměřenou. Ještě jsme nestihli druhou, aby...“ hlas mu zadrhl v krku. Jak se obří loď rychle hroužila do vln, ukázaly se její tvary. I nezkušené oko začínajícího námořníka by snadno rozeznalo typické obrysy tankeru, nyní pod hladinou zcela zřetelně viditelné.

„Ne!!! Minuli jsme se! Kde je ten zkurvenec, kde?“

„Není tady,“ řekl *Norris* tiše. „Vůbec tady není. Proto tu nejsou žádné ponorky. Je někde úplně jinde.“

Sáhl po vysílačce.

Signál naskočil právě ve chvíli, kdy hlubinné miny, spojené tenkými kovovými lanky do veliké sítě, začaly klesat ke dnu přímo nad trupem ponorky.

Zkáza

Generálmajor Simon Westlake opatrně sáhl na svou skrář, odkud stékala stružka červené krve. Zaklel. Přivolaný zdravotník ránu ihned obvázal, takže velící důstojník Expedičního sboru vyhlížel jako bájeslovný Turek.

„Tohle Vás trefilo, generále,“ přitočil se k němu operáčnický.

Byla to, jak jinak, střepina mishimské miny, ještě rozpálená žářem. Odplivl si.

Ačkoli předpokládal, že palebná převaha bude na jeho straně, neměl zcela pravdu. Jistě, prostou vahou salvy Mishimany převyšoval, ale tak nějak pozapomněl, že jeho dělostřelcům, roztroušeným v pralese, munice dlouho nevydrží. Naproti tomu obránci, kteří začínali bitvu s třemi družstvy minometů, stále ještě měli tři družstva minometů.

A daň, kterou si vybrali mezi jeho vojáky, byla vskutku krvavá.

Povzdechl si. Z procházky, kterou bylo tažení ještě před měsícem, se stala noční můra. I když vyhraje, nezбудe moc těch, kteří by se mohli radovat. Obvaziště se rychle plnila raněnými a na některých místech ležely doslova hory mrtvých těl.

I přes to všechno stále postupovali. V prvních hodinách zlikvidovali předsunutá stanoviště soustředěnými útoky; Mishimané ale většinou stihli ustoupit a jako perličku vyhodili své pozice do povětří. Ztratil osmdesát mužů, než tato fáze skončila a to byl teprve začátek. Samotný útok na pevnost byl mnohem horší; skalní masiv zpevněný železobetonem odolával téměř všemu. Nálet tryskových letadel mu velení nakonec vůbec nedalo; všechny síly byly přesměrovány do námořní bitvy u Ormonského řetězu. Jeho vrtulníky podnikaly stále nové a nové údery, ale na zdolání těžkých fortifikací to nestačilo. Povedl se jim jen jeden zdařilý úder napalmem, který zahubil obránce první pevnostní linie takřka do posledního, takže ji mohli obsadit. Nyní, po jedenácti hodinách boje, se uchyťovali v třetí linii. Před nimi se otvíral přístup do nitra pevnosti.

Komlink se rozječel jako o život. Major Reynolds, velící osobně úderné skupině, sděloval, že nepřítel vyrazil k protiútoky. Postup pěchoty byl za těžkých ztrát zastaven a vržen zpět. V úzkých chodbách nemohli dostatečně koordinovat postup a nepřítel měl díky individuálním kvalitám v boji mírnou převahu.

Přišel čas. Zaletěl pohledem doprava, kde čekala na pokyn Petersenova Skupina 2, poslední záloha, kterou ještě měl k dispozici. Teď nastala její chvíle. Vrhne ji do boje, rozdrť protiútok a prorazí do nitra skalního komplexu.

„Svítá, pane. Přichází úsvit,“ upozornil jej pobočník. Udiveně zvedl čí. Opravdu, obzor se začal zalévat mdlým světlem. Dlouhá venušská noc končila a přicházel den.

Tak je to správné, pomyslel si. Žáře na oslavu vítězství.

Denšiči Grassaguči přijal hlášení s klidem. Podporučík Terauchi sděloval, že protiútok byl úspěšný, avšak vrátilo se jen patnáct mužů. Kapitán všem poděkoval za projevenou statečnost. Otočil se k ostatním.

„Zahajte ústup do hangárového patra. Demoliční nálože aktivovat.“

Černooděnci zasalutovali a odešli; samurajové se nehnuli.

„Co to děláte, kapitáne?“ obořil se na něj zhurta Nagumo. V přítomnosti ostatních mu opět narostla křídla.

„Zahajuji ústup, majore. Nepřítel brzy prorazí až sem.“

„Nikdy! Přisahali jsme, že zůstaneme zde! Vaše zbabělost a zrada bude odsouzena všemi čestnými lidmi! Toto je naše území, má rodina za něj prolévala krev! Nikdy nedopustím, aby takový neotesanec jako Vy znesvětil svým chováním toto místo!“

Grassaguči se kousl do rtu, ale pak se opět uklidnil. Koneckonců, na tom už nezáleží.

„Pokud chcete zůstat, nehodlám Vám v tom bránit“ rozhlédl se po ostatních. Před sebou měl šest kamenných obličejů. „Ale pokud Vám mohu radit, spěšzte si s tou smrtí, ať to vůbec stihnete.“

Nikdo se neobtěžoval promluvit; kapitán se otočil a opustil štábní místnost. Těžké dveře za ním zapadly jako memento.

Když úderné jednotky Kapitolu dorazily k velké bráně, pokusily se ji otevřít, což se dle předpokladu nepovedlo. Nastoupili tedy pyrotechnici, kteří do ní prorazili díru náložemi. Jakmile zazněl výbuch, ozval se vzápětí druhý, o hodně masivnější; Mishimané nastražili za bránu nálože. Celá prostor byl zdemolován explozí, která zabila všech padesát sedm kapitolských vojáků, tísnicích se v chodbě. Jakmile prach zřídíl, proběhlo jím šest postav s tasenými meči. Kapitoleci byli zaskočeni a ohlušeni výbuchem, takže mezi ně šest samurajů vpadlo jako útočící had. V úzkých chodbách se nedalo příliš manévrovat a samurajští válečníci svými meči způsobili menší krveprolití v řadách útočníka. Čtyři z nich, byť zranění, prorazili až do předsunutých pozic, kde je teprve skolila palba pěšáků. Zhroutili se na hromady padlých, vykašlávajíce krev, s očima vytřeštěnými a myslí upřenou k dávným válečnickým předkům a tak našli zpátky svou cest v hrdinské smrti. Major Jonathan Reynolds byl mezi mrtvými při výbuchu; kapitána Thomase Rindella sřal mečem jeden z útočících sebevrahů.

Podplukovník Hans Petersen, velící závěrečnému útoku, procházel troskami, obklopen svou suitou. Zastavil se ve velké štábní místnosti, také zničené demoliční náloží.

Celá hora vypadá jako po boji, pomyslel si pobaveně. Zvedl vysílačku.

Generál Westlake na tu zprávu netrpělivě čekal.

„Pane, zbytek nepřátel se zabarikádoval v hangárovém patře, které jsme neprodyšně uzavřeli. Mám tu čest Vám oznámit, že organizovaný odpor v Subaičigamě ustal.“

Kapitolské vrtulníky kroužily kolem vrcholu hory jako vosy. Tu a tam se pokusily „nahlédnout“ do hangárového patra, ale dobře mířené střely z kulometů je vždy rychle odradily.

Nad obzor planety se vyhoupl zářivý kotouč Slunce.

„Do prdele kterej kretén si to hraje na...“ hlas v komlinku utnula náhlá exploze, následovaná dalšími třemi. „Raketový útok! To jsou řízené střely,“ zařval kdosi z pilotů do sluchátek.

„Mám nový kontakt na dvanácti hodinách!“ přidal se další.

Zpoza nedalekého vrcholku se vyhouply dva sevřené roje mishimských vrtulníků, vedle zbrusu nových bitevních Fukimura A-1 i ozbrojené transportní stroje, kterých se komodor Itaja tak velkoryse vzdal ve prospěch svých suchozemských bratrů ve zbrani a vyrazily odhodlaně k bojišti. Ještě za letu odpalovaly rakety a další a další zaskočené kapitolské helikoptéry vybuchovaly jako pochodeň. Vzápětí zahájili agresori palbu z palubních zbraní.

Houf strojů *14. Air Cavalry* se před nimi rozprchl jako když strelí do hejna vrabců a nákladní skupina precizním manévrem pronikla do hangárové plošiny. Aniž zastavily rotory, vrtulníky se otevřely a zbytek Černých Praporů, který přežil bitvu o pevnost, se nahnul na jejich paluby. A ještě spousta místa zbylo.

Generálmajor Westlake strnul, když kolem něj vzduch rozkvetl vybuchujícími vrtulníky. Zažíval ohromení, ale jen krátce. Pak se dostavil onen dobře známý, velmi nepříjemný pocit *deja vu*.

Vzpomněl si, že o tom vyprávěl podplukovník Murray.

Přiřítla se spojka, podala mu hlášení; rychle ho přelétl očima. Námořní přidělenec mu sděloval, že v mishimském uskupení, které před hodinou zahájilo ústup od Ormonského řetězu, megakřižník vůbec není.

Ohromeně se rozhlédl; stál již v perimetru pevnosti, kam vyrazil ihned po Petersenově hlášení. Vzhlédl a nasuchu polkl.

Pojednou se v jeho hlavě všechno spojilo a on zůstal stát, zcela neschopen slova ani pohybu.

Ochromila jej hrůza smrtelného člověka, který se domnívá, že lapil do pasti ďábla; jen aby vzápětí zjistil, že ďábel jej opět přelstil.

Chtěl vykřiknout, chtěl vydat rozkazy, ale pak mu došlo, že je to marné, že na to všechno je už pozdě. Věděl náhle, proč se protivník nechal sevřít ve zdánlivě beznadějně pozici; věděl, proč megakřižník u Ormonského souostroví není a co zničilo hlídkovou loď *PSS-0144*. A věděl také, co potká právě teď jeho samého.

Mishimské vrtulníky odvázející přeživší se sypaly z úbočí téměř kolmo dolů a nabíraly výšku teprve těsně nad korunami stromů, zatímco bitevní uskupení je krylo ze vzduchu. Ihned se vydaly na rychlý zpáteční let, jako by chtěly uniknout čemusi strašlivému.

Generál vzhlédl. Je to zvláštní, pomyslel si otupěle. Granát do děla megakřižníku váží téměř tři tuny a člověk ho stejně prostým okem nevidí. Měl pocit, že jeho tvář ošlehl vítr.

Nad Bouřným mysem vyšlo Slunce. Bylo právě 7:01, když do skalní pevnosti, vroucí davem kapitolských těl, udeřilo dvacet tun ohně a oceli jako Boží pěst.

Několik mužů úzkostlivě vykřiklo, když sousední helikoptéra dostala zásah svištícím kusem skály a zřítěla se do spleti džungle. Málem to nestihli; úlomky létaly až do vzdálenosti čtyř kilometrů, v níž se nalézali.

Grassaguči viděl, jak se masivní hora po zásahu nadzvedla a přelomila vpůli; gigantický skalní masiv, odolávající každé známé zbrani, byl salvou megakřižníku úplně rozmetán. Každý z devíti granátů první salvy se zaryl desítky metrů pod povrch, než explodoval a zanechal po sobě ohromný kráter.

A salv dopadlo na celý prostor sedm.

O hodinu později stál nedaleko ruin; nechtěl se přibližovat, neboť trosky Subaičigamy byly plně spečené strusky a nevybuchlé munice. Nyní již nic nepřipomínalo hrdou korporaci pevnost, která se stala hrobem dvou tisícovek mužů.

Ohlédl se. Podporučík Terauchi s několika vojáky hledal v troskách raněné, ale zatím marně.

Nepřežil ani nikdo z odlehlých stanovišť; síla dělostřelby srovnala se zemí okruh tří kilometrů.

Expediční sbor *StormCape* byl prostě vymazán ze světa.

Vzhlédl. Nad obzorem se objevila skupina černých teček. Takže komodor Itaja dodržel slovo, které mu tenkrát na lodi dal a vrátil se. Celou dobu na to spoléhal, ale stále jej svíraly obavy. Kdyby to nevyšlo, odsoudil by sebe i své muže ke smrti, sice slavné a hodné hrdinů, ale přesto ke smrti.

Kdoví, pomyslel si kysele, možná by nás ti nadutci oslavovali víc, kdybychom se nechali zabít.

Vrtulníky zakroužily a vysadily posilovou skupinu. Její velitel, poručík Džóiči Tomonaga, se hned hlásil u kapitána.

Grassaguči si povzdechl. Byl vyčerpaný. Všechny ty manévry, přesuny, utajení. Připravilo jej to o hodně sil.

Vzchopil se. Byl velitel. Musí ukázat všem samurajským nádivům, že i neurozený důstojník umí velet.

Přijal hlášení a vydal rozkazy. Tažení bylo u konce, ale i tak zbývalo mnoho práce.

A on se jí zhostí na jedničku, o tom nepochyboval.

Sluneční paprsky se opřely do jeho tváře. Ucítil, jak teplota rychle stoupá.

„Zajímalo by mne, kdo vymyslel ty černý mundury,“ povzdechl si.

„Až se vrátíme zpátky, musím se na to generála zeptat.“